

Дисципліна, відповідальність за свої вчинки несумісні з пустопорожніми обіцянками. На жаль, у нас ще не перевелися любителі брати високі зобов'язання, сподіваючись заробити дешевий авторитет, а потім швидко забувають про них. Як кажуть, прокукурівав, а там хоч і не світло.

Півень - хвалько: — Зобов'язуюся нести отаке-ен-ні яйця!

ЩО РОСІТЬ

Чорно- синьо- зелена магія

Що таке магія?

Говорячи коротко, — чаклунство. А ще коротше — юринда.

Я, наприклад, цій юринді ніколи не надавав значення, бо ніколи не вірив у реальні можливості людей, прозваних магами. А от дехто, на жаль, вірить.

У Черкасах, скажімо, уперто розповсюджуються чутки, ніби тасмніцями чорної магії володіє Олександр Дмитрович Буцацький. Мало того, дехто навіть запевняє, що займається він цією чудодійною справою у своєму службовому кабінеті, користуючись якоюсь хитромудрою механікою, ним же придуманою.

Поставивши собі за мету спростувати такі провокаційні чутки, я одного дня попросив дозволу увійти в цей кабінет і тепер з усією відповідальністю можу заявити: ніякої механіки там нема. За винятком хіба що електрокаміна, який, зрозуміло, нічого магичного в собі не таїть.

Так от, підсунувши до себе електрокамін, голова правління Черкаської облспоживспілки О. Д. Буцацький по черговс грів то одну, то другу руку і вів з кимось по телефону енергійну розмову.

— Ні! — заперечливо хитав головою Олександр Дмитрович. — Ні й ще раз ні! Не можу! Нічого з цього не вийде! — І, поклавши трубку, обернувся до мене.

— Громадськість навідає, — стомленим голосом промовив він. — Просить продати автомашину артисту Х. Він назвав прізвище народного артиста УРСР, єдиного поки що на всю Черкаську область.

— А чому б і справді не зробити послугу такій шановній людині?

— Оце так так... — аж зблід голова облспоживспілки. — Ви хіба не знаєте, що споживчій кооперації заборонено продавати автомашини будь-кому з міських жителів. Для нас це — непорушний закон!

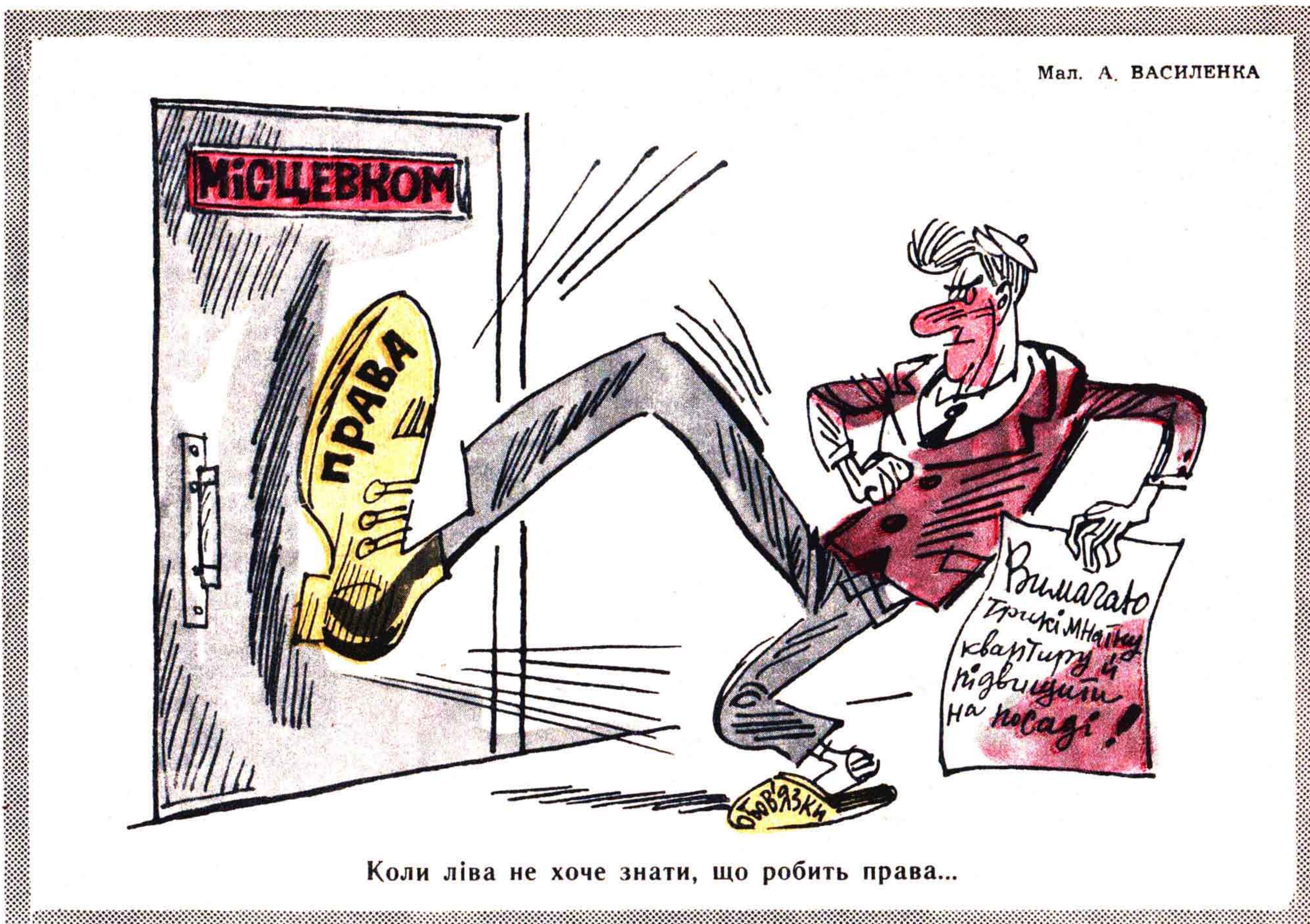
Олександр Дмитрович у популярній формі пояснив, до чого б це привело, якби він дозволив собі переступити тверду грань закону.

— О, — сказав він, — багато є охочих придбати автомобілі поза всякою чергою. Серед тих автолюбителів водяться такі, що й зайвих кількох тисяч не пошкодують, аби тільки скоріше ухопитися за кермо.

І нагадав недавно газетну інформацію про лотерейну «Волгу», яку спекулянти перепродали за 19 тисяч карбованців.

Щоб нікому й не снилося, ніби щось подібне могло трапитися і з машинами, які для продажу одержує споживча кооперація, Олександр Дмитрович ввів залізний порядок: кому продати автомобіль, мають визначати виконкоми районних Рад. Без постанови райвиконкому до Олександра Дмитровича і не потикайся.

Чого критися, мене зворушила та

Коли ліва не хоче знати, що робить права...

заповзятливість, з якою голова правління Черкаської облспоживспілки відстоює інтереси сільських автолюбителів. І я, природно, подумав: а чи достойно вони оцінили старання свого захисника?

Виявляється, не оцінили! Навіть подяки Олександру Дмитровичу не написали.

Вкрай обурений цією несправедливістю, я навмання виписав кілька прізвищ сільських власників легкових автомобілів, щоб хоча б присоромити їх за таку чорну невдячність.

Спочатку я подався до Кам'янського району.

— Де можна побачити колгоспного механізатора Василя Петровича Білана? — спитав я у районному виробничому управлінні сільського господарства.

Все управління на чолі з його начальником витрищило на мене очі.

— Нема у колгоспах нашого району такого механізатора.

— Як нема, — пробував я заперечити, — коли сам читав постанову Кам'янського райвиконкому: продали В. П. Білану «Москвич-412».

— Постанова є, — дружно підтвердили працівники виробничого управління. — А от Білана — нема. Якщо вам потрібен Білан, то шукайте його не у нас, а в Черкасах, у конторі меблевого об'єднання «Дніпро».

— Але ж машину йому продано як спеціалісту сільського господарства?

— Ну й що ж, видно, і справді спеціаліст, коли йому облспоживспілка продала машину, виділену для нас.

Зазнавши невдачі при спробі зустрітися з одним спеціалістом сільського господарства, я завернув до друго-

го — до Юрія Давидовича Никифоренка, який за документами, що зберігаються в облспоживспілці, живе і працює в Чигиринському районі.

— А ми такого і в очі не бачили, — щиро призналися чигиринці.

Надбав я Юрія Давидовича Никифоренка, власника «Москвича» ЧКЧ 10-25, у тих же Черкасах, і почув від нього не менш щире визнання, що у Чигирині він, на жаль, ніколи не бував.

— А звідки ж, у такому разі, взявся офіційний дозвіл Чигиринського райвиконкому на продаж вам автомашини?

— А це вже ви у товариша Буцацького спитайте. Десь він його роздобув.

Твердо вирішивши скористатися слушною порадою, я поспішив на побачення з власником легкового автомобіля ЧКЕ 33-55 Михайлом Мойсейовичем Недільком. Шукав його серед трактористів — не знайшов. Розпитував сільських лікарів і вчителів — ніхто і уяви про нього не має. Аж гульк — йде по дорозі чоловічок з рожевими, як свіжа троянда, носом.

— Неділько вам потрібен? — питає. — Так не там його виглядає. Він же у ресторані.

— Невже так рано вже обідає?

— Не обідає, а завідує. Директором працює.

Остаточо зневірившись, що сам зумію натрапити хоч на одного з тих, кого шукаю, я звернувся по допомогу до автоінспекторів.

Вони охоче пішли мені назустріч і вивели на дорогу, що перетинає самий центр Черкас.

— Он бачите «Москвича» ЧКЕ 35-29? Цю машину облспоживспілка

продала Наталії Прокопівні Фортельній.

— А вона що — спеціаліст сільського господарства?

— Єе ж. По картоплі. По м'ясу і молоку — теж. Одним словом, непогано справляється з обов'язками домашньої господарки.

Услід за цим новеньким «Москвичем» появився другий — з номером ЧКЕ 34-00. Його наздогнав і навіть перегнав елегантний «Запорожець» найновішої моделі.

— Це — теж із фондів, виділених для села.

— А хто в цих машинах їздить?

— Корінні мешканці міста Черкас Н. Ф. Коломієць та Г. Я. Фесенко.

— А що спільного вони мають із сільським господарством?

— Що? Те ж, що й власник новенької «Волги» Михайло Володимирович Касьян.

— А він?

— А він хліб їсть, молоком його запиває. М'ясом і яйцями теж не гидує...

— Але ж ці машини виділені не для всіх, хто хліб їсть, а тільки для тих, хто його виробляє, — для мешканців села.

Автоінспектори розсміялися.

— Ви що ж, не знаєте? Голова Черкаської облспоживспілки давно уже стер грань між містом і селом.

Одверто кажучи, я цього не знав. Я тільки тепер про це почав здогадуватися. І ті здогади кінець-кінцем нашоухнули й мене на думку, що не обходиться тут без якоїсь магичної сили, яка перекидає із села в місто оці чорні, сині та зелені машини.

А втім, як уже було сказано, в магію я не вірю. Не може того бути, щоб природа наділила голову Черкаської облспоживспілки магичними здібностями перетворювати караса на поросю. Зайвий раз я в цьому впевнився, коли ще раз заглянув у його службовий кабінет. Обстановка там панувала суцього службова: Олександр Дмитрович сидить, працює, щось пише, кимось керує...

Час від часу, не відриваючись од діла, він підсовує до себе інвентарний електрокамін і гріє то одну, то другу руку.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
м. Черкаси. спец. кор. Перця.

НА ЗАХИСТ БЮРОКРАТИЗМУ

Добре, називайте мене бардом бюрократизму, апологетом тяганини, пропагандистом формалізму. Але спочатку вислухайте

В одному шахтарському місті проживав громадянин Ману О. І. Громадянин Ману О. І. одержував неопану пенсію за ічвалідністі, але водночас відчував у собі приплив сил, які хотілося до чогось докласти. Не те, щоб бажав чоловік серйозно працювати, а волів просто вважатися десь при ділі й за те одержувати гроші. Таке бажання, однак, не знаходило чомусь розуміння в організаціях, куди він звертався. Це дуже пригнічувало.

Перебуваючи в такому депресійному стані, громадянин Ману О. І. одного дня зустрів свого земляка, який приїхав з Молдавії продати шахтарям вино власного виробництва. Земляк, глибоко засмучений депресією громадянина Ману О. І., дав корисну пораду:

— Ідь, чоловіче, до нас, у село Чечуляни, закупи вино й продавай його тут — на здоров'ячко шахтарям і на зарібок собі.

Порада повністю збігалася з прагненнями громадянина Ману О. І. Тому він негайно приступив до її втілення в життя.

Та коли перші дві діжки були без будь-яких пригод доставлені в шахтарське місто, виникла несподівана перепона. Завідуюча міським ринком категорично заборонила продавати сонячний напій. Пояснила: наскільки їй відомо, громадянин Ману О. І. не має власного виноградника, а тому те, чим він має намір зайнятися, дуже скидається на спекуляцію, а дозволити спекуляцію на ввіреному їй ринку вона не може і т. п. Одне слово, чисто бюрократичні викрутаси.

Проте громадянин Ману О. І. був підготовлений до боротьби з бюрократизмом. Він тут же тицьнув завідуючій ринком папірці, завірени печаткою, в яких написано, що жителі села Чечуляни доручили йому, громадянину Ману О. І., продавати їхнє вино. Та завідуюча стояла на своєму: їй не зрозуміла роль комісіонера, яку взяв на себе громадянин Ману О. І., вона на своєму віку вже подибувала подібні папірці, що дуже пахнуть фікцією, і т. п. Одне слово, завела чистісінької води тяганину.

Однак громадянин Ману О. І. був готовий і до боротьби з тяганиною. За якийсь час вручив завідуючій ринком адресований їй документ, де голова виконкому міськради (прізвища не називаю, бо він на цій посаді вже не працює) на офіційному бланку накреслив: «Маріє Василено! У зв'язку з заборонаю тов. Ману О. І. торгувати вином колгоспників на ринку, він звернувся до обласних організацій. Звідти мені дзвонили й запропонували припинити тяганину й дозволити йому продавати вино колгоспників за договором з ними. Перевірте документи й дозвольте йому торгувати разом з дружиною».

Таким чином, боротьбу з тяганиною і бюрократизмом було успішно завершено. Громадянин Ману О. І. «разом з дружиною» розгорнув жваву торгівлю. Коли згодом відповідні органи зацікавились, на яких усе ж такі засадах іде торгівля, то з'ясувалося: громадянин Ману О. І., закупивши в селі Чечуляни 14 діжок вина по 70—75 копійок за літр і продавши його по два карбованці за літр, одержав чистого зиску 9183 карбованці. Тепер він, згідно з законом, спокутує свій гріх, що в миру називається спекуляцією.

Мені ж у даному разі хотілося звернути увагу лише на те, до яких

цікавих наслідків може подекуди привести аж надто завзята боротьба з тяганиною.

Так само і з формалізмом.

Неподалік од згаданого шахтарського міста розташувався районний центр Іваничі. В районі є цукровий завод. А на цукровому заводі є піч для випалювання вапна.

Сталось так, що в цій печі частина шихти сплавилася з футеровкою. Таке іноді трапляється. У правилах техніки безпеки детально сказано, що саме і як слід робити при ліквідації зависання шихти. Але кому ж не відомо, що ті правила відзначаються дивовижним формалізмом. Там, повірте, прагнуть передбачити таке, що може статися раз на сто років. Розраховують на тисячу перший випадок: тобто тисячу разів зробиш — і все буде гаразд, а на тисячу перший може випадково щось статися. То невже ж, справді, слід тисячу разів сліпо дотримуватися отих формальних правил, аби колись там — ще й невідомо коли! — чогось не трапилось?!

Ні директор заводу Б. А. Курінний, ні начальник ТЕЦ П. В. Пожар, ні його заступник Ф. Л. Підгорний, ні інженер-енергетик М. Ф. Поліщук, запрошений із Володимир-Волинської групової лабораторії, не хотіли набути репутації формалістів. І тому, хоч добре знали, що не можна розмивати шихту водою, що дверцята розвантажувальних вікон слід міцно закрити, що заборонено під час робіт вивантажувати вапно, — на всі ці перестороги плюнули. Плювок обійшовся дорого. Стався саме той тисяча перший випадок: через обвал шихти серйозні опіки одержав бригадир А. С. Придаток. Але й це не примусило заводських товаришів стати формалістами. І через день, між іншим, стався ще один тисяча перший випадок: такі ж опіки в аналогічних обставинах здобув бригадир А. Є. Бодівський.

А в місті Львові діє уславлена взуттєва фірма «Прогрес». Багато теплих слів сказано й написано на її адресу. Отож мені залишається тільки додати: тут, крім усього іншого, енергійно й успішно борються з бюрократизмом. Коли з якого-будь підприємства в магазин потрапляє бракована продукція, то звичайно торговельники складають акти, пишуть рекламачі, пересилають різні документи, щоб потім обміняти браковане на доброякісне. Йде напружене листування. На фірмі «Прогрес» вирішили покінчити з цим раз і назавжди. Тут перейшли на натуральний обмін, який, правда, не фігурує ні в яких документах. Представник магазину привозить брак на головну прохідну і тут же — пара за пару — вимінює на доброякісне взуття. Ревізор встановили, що за рік у такий спосіб тут обміняли понад півтори тисячі пар. Дехто вбачає у цьому прагненні приховати справжній брак і наявність непоганих умов для зловживань. Я ж пояснюю це лише жагучим бажанням покласти на лопатки остогидлий працівникам фірми бюрократизм.

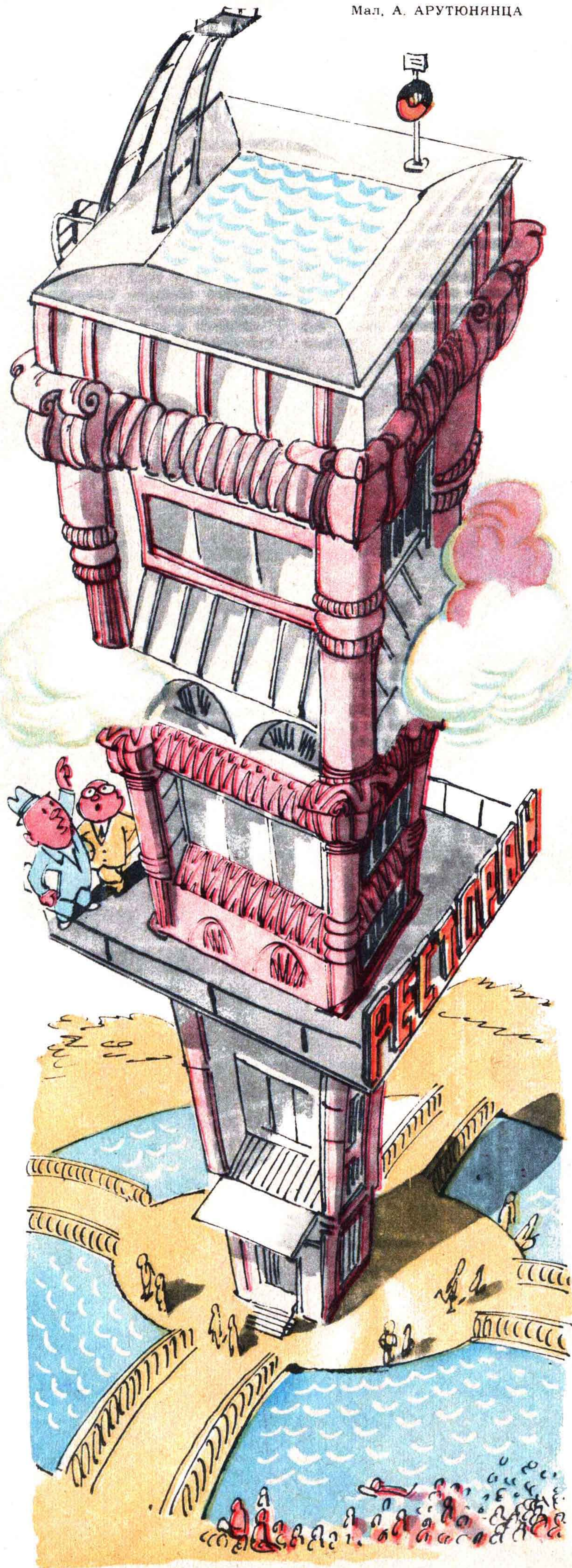
В усіх цих не подібних одна на одну історіях виразно проглядає спільне: люди — з різних причин, з різних міркувань — прагнуть будь-що покінчити з бюрократизмом.

Я ж, цілком тверезо усвідомлюючи, що накликаю на себе славу ретрограда, хочу сміливо висловитись: за бюрократизм, за формалізм, за тяганину. Ну, хоч би в таких, описаних вище, випадках...

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинь — Львівщина.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Кажете, багато грошей на будівництво витратили? Зате ж на даху у нас плавальний басейн.

Телеграфне агентство ЩЕРЦЯ

ЛЕКЦІЇ У ЗЕКОНОМЛЕННІ ЧАС

Велику боротьбу за економію часу розгорнув колектив Каховської автобусної станції. Автобуси за маршрутом Каховка — Херсон відправляються тепер значно раніше графіка, причому по радіо про це не повідомляється. Зекономлений час начальник станції О. І. Кузьменко використовує для читання пасажиром, які не сіли в свої автобуси, лекцій про наукову організацію праці.

ВКРАДЕНО КЕРБУДА

ПОЛТАВА. (ТАП). Зі свого наби́нету раптово зник нерухо́чий будинкоуправління № 8 Л. О. Курочкін. Є міркування, що його викрали мешканці будинку № 27 «в», що по вулиці Пролетарській, і тримають по черзі у своїх квартирах. Щоб відчув, як добре живеться, коли протікають крани або прогнила підлога.

Кореспондент ТАП висловив думку, що ці міркування підтвердяться остаточно, якщо найближчим часом у згаданому будинку почнеться ремонт.

Є НОВІ РЕЗЕРВИ

На Дружківському заводі будівельних матеріалів (Донецька область) прискорено виготовлення залізобетонних конструкцій. Це стало можливим завдяки повному ігноруванню проектно́ї документації замовників, яка тільки зв'язувала ініціативу. Невдоволення замовників, як-от радгоспу «Липово-Долинський» на Сумщині, де одержані з заводу конструкції самотужки «вкорочують», — зайве свідчення того, як важко торує собі дорогу усе нове.

ДЕШЕВО І СЕРДИТО

Наш кореспондент передає з м. Дніпропетровська. Цікаве нововведення з'явилося в громадському харчуванні міста. Під час обідньої перерви робітники і службовці поспішають до численних магазинів «Кулінарія», біля дверей яких рекламні оголошення гарантують відвідувачам гарячу наву з тістечками, і спостерігають крізь скло вітрин, як обідають... продавці. Сердито дивляться дніпропетровці на табличку «Перерва з 13 до 14». Зате дешево обходиться їм такі обіди.

В НОГУ З МОДОЮ

Уважно стежать за модою працівники Феодосійської панчішної фабрики. Варто модельєрам оголосити, що спідниця в наступному сезоні поноротує, і феодосійці негайно ж унорочують панчохи. Остання їх данина моді — панчохи нижче колін. Незважаючи на протести примхливих споживачок, новинка впевнено заповнює прилавки.

ДАЛИ ПЕРЦЮ

М. Ф. Хоменко працював на станції Глобино завідуючим магазином № 2 Кременчуцького відділу робітничого постачання. Працював двома руками. Однією приховував ходові товари, а другою — обважував покупців. А ще якась третя рука оберігала шахрая, тримала на доходному місці. Про це повідомляло Телеграфне агентство Перця у замітці «Людина з трьома руками» (№ 22 журналу за 1969 р.).

Начальник шляхового управління робітничого постачання Південної залізниці г. Чемодуров повідомив, що факти підтвердились. За систематичне порушення правил торгівлі Хоменка М. Ф. з роботи знято і з системи робітничого постачання увільнено.

— Все-таки діждусь, поки він комусь нагрубіє.

ГУМОРЕСКА

Ресторан без директора, що віз без дишла — котитись може, та далеко не заїде.

Отож після деякої перерви з'явився новий директор і в ресторані «Будьмо здорові!»

Заклад цей, скажемо зразу, вже давно не давав спокою правлінню райспоживспілки: безнадійно провалював план, книга пропозицій пухла від скарг, а директор — від оковитої.

Аж ось прийшов новий директор. Подія ніби й не така-то вже щоб аж. Але річ у тім, що новий директор, на відміну од свого попередника, був непитушим. Добре це чи погано — гадати не будемо, та факт є фактом: не пив чоловік.

Першою про це рознюхала буфетниця Зіна. (Вона в цьому ділі великий досвід має — пережила багатьох директорів). Усім своїм еством Зіна ненавидить копійчаних клієнтів, здатних за кілька грамів недоваженого вінегрету зняти галас. Але найбільше презирство викликають у неї непитуші — твердо переконана, що не п'ють або недужі, або ненормальні, або анонімки.

Світлим образом на тлі таких неповноцінних істот вимальовувалася постать попереднього директора. Золото був, а не людина. З великої букви чоловік. Прийде, бувало, зранку, скромно стане собі коло буфета і кине тільки два слова: «Зіночко, організуй!» Скільки й чого — ніколи не питала: директорова душа міру знала — більше одного гранчака натщесерце не приймала. Потім він ішов і займався своїми справами, а Зіна — своїми.

А цей, новоспечений, вештається скрізь та носа свого тиче, куди не просять. Молодий, у торгівлі зелений, а старших учить пенється. І те, мовляв, не так, і оте по-іншому слід. Тільки нерви персоналу псує.

Та це, лихо з ним, можна було б ще стерпіти, якби хоч до кожного окремо не присіпувався. Ганну Фещучку на нараді нізашо, можна сказати, спаскудив. Купила вона в гастрономі трохи «Столичної» та до

вечері людям із тих своїх запасів розливала. Як визвірився на неї! Згадав геть чисто все! Навіть не обминув, що її за спекуляцію судили. А вона ж, може, як ліпше хотіла. Ану ж якби вакурат на той час «Столичної» зі складу в буфет не доставили?! Клієнт гармидер зняв би, директора б для пояснень вимагав. А так — усе тихо-мирно йшло.

Отож, бачте, як розперезався. А сам офіціанток по передових ресторанах заходився возить. Досвід, каже, переймати... Знаємо, який то досвід з молодими! Не вчорашні!

Ну, Зіна, звичайно, не змовчала — просто у вічі й сказала то одному, то другому усе, що думала про задерикуватого директора. Дехто її підтримав. Але на тому не скінчилось. Прийшов якийсь директор до буфету і каже: «От що, шановна Зінаїдо Митрофанівно, кінчайте свою алхімію. Ще раз помічу, що коньяк перцівкою розводите, — і доведеться нам розпрощатися».

Отак хотів цей так званий керівник постарорежимному роти позатикати, за критику розправитися. Ні, голубе, не вийде по-твоєму! Зіна не така, щоб кожен жовторотий міг її на свій копил переінакшувати.

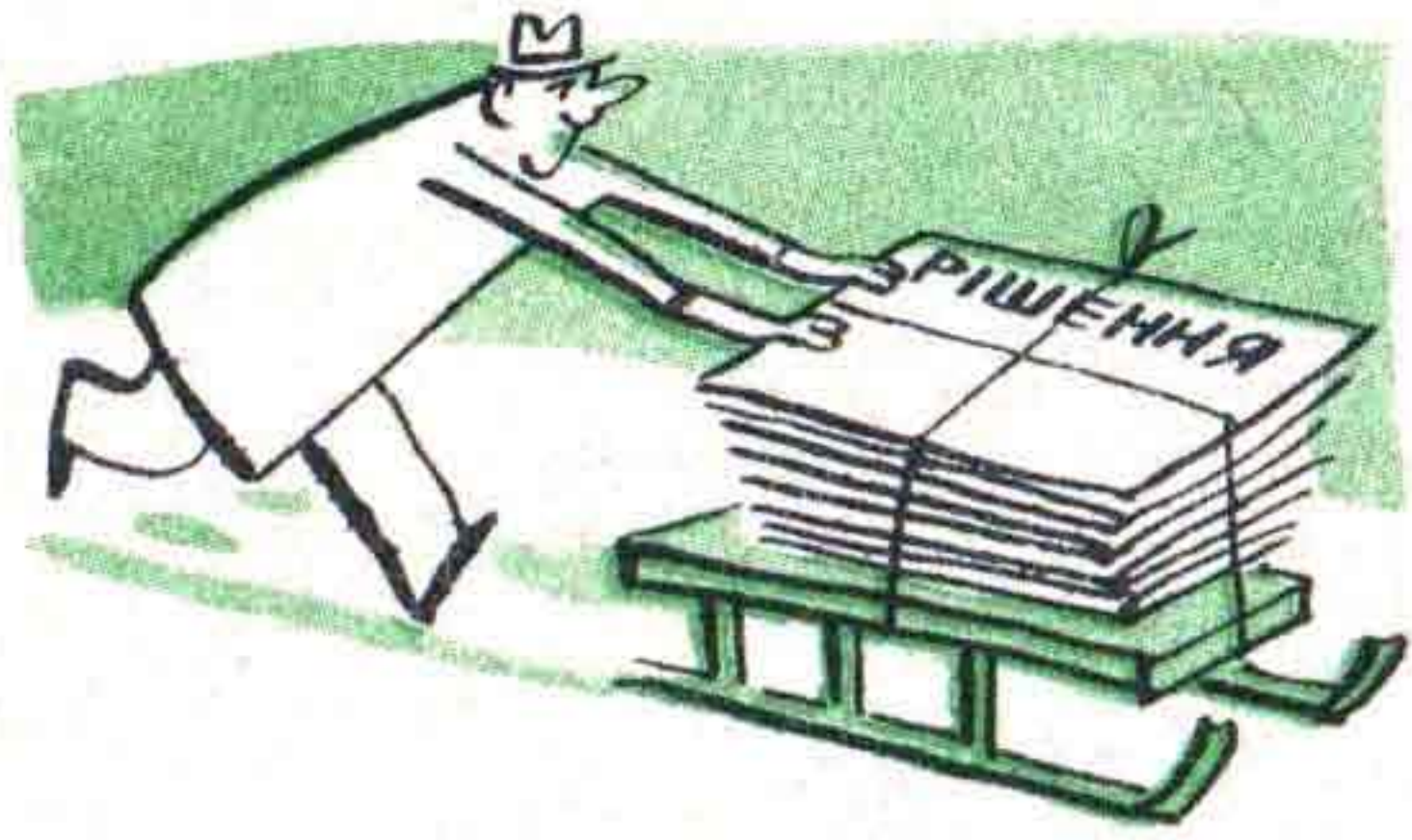
Про нездорову обстановку в ресторані Зіна тут же просигналізувала куди слід. Розписала, як цей гонористий задавака критику затискує, як колектив тероризує, як усі його ненавидять, як та з ким передовий отой «досвід переймає». Чотирнадцять копій скарги пішли в інстанції — середні, високі та ще вищі.

...Цілий місяць їздили комісії. Цілий місяць директора по відповідних установах тягали. І усно і письмово виправдовувався. А ввірений йому заклад громадського харчування тим часом завалив план. А раз нема плану — нема й керівника. Послали сердегу на курси підвищення кваліфікації.

Тепер ресторанові «Будьмо здорові!» нове дишло вставляти треба...

Юрій ТРОЦЬ.

м. Луцьк.

Рішення про рішення

Скажіть, шановний читачу, от у вас, приміром, вистачить мужності прийняти таке рішення: з понеділка — жодної сигарети! Впевнений, не завжди. Будете вагатися, зменшувати кількість затяжок, денну норму куріння. Знайдете тисячу виправдань, щоб принаймні на місяць відстрочити іспит на твердість волі.

А от у мого знайомого мужності вистачає. Вирішує, мов одрізує: завтра кидаю палити! І крапка. Та що там палити! Він може заприсягтися, що протягом року й пива не нюхатиме. Навіть на свята. Отак покладе собі: з першого числа наступного місяця стаю в сухий док!

Ви скажете, що самозречення в ім'я власного здоров'я — ще не подвиг. Не поспішайте з висновками. У нього такий діапазон рішучості, що, здається, він часом просто впадає в химери. От, скажімо, кладе собі вивчити три мови за чотири місяці, і ніхто не може відмовити його від цього кроку. Хай найвидатніші світила медицини втлумачують, що таке навантаження надмірне, шкідливе для нервової системи, — він триматиметься непохитно, мов скеля.

Його не лякає складність завдання. Твердо дивлячись у вічі, він промовляє:

— Буде зроблено.

І такою впевненістю віє од його слів, що мимоволі починаєш філо-

софствувати: для людини неможливо-го не існує.

Приємно було дивитися, як він крокував службовою драбиною. Пішов угору! А починав з техніка-наглядача в нашому управлінні будинками.

Було, прорве водогінну трубу. Справжній фонтан у кімнаті! Ви — до нього. А він, як-то кажуть, з'ясувавши становище, приймає рішення:

— За п'ять хвилин відремонтую!

А потім кербудом призначили. Мешканці не тямали себе від щастя — такі перспективи відкривалися перед ними! Було вирішено: і садочок посадити біля будинку, і лави поставити в парадному, і гасло висадити квітами на подвір'ї — «Хай засяє чистотою кожна кухня і кімната!»

А коли він пішов працювати до райжитлоуправління, першим рішенням, що народилося наступного ж дня, було «Жодного прояву тяганини!» А в міськжитлоуправлінні його прихід відзначився справді-таки рішучим заходом — оголошенням нищівної війни бюрократизмові...

Потім він зник, загубився в життєвому коловороті.

— Дивовижний чоловік, — згадують про нього люди. — Стільки сміливих, чудових рішень прийняв! І жодного не виконав...

Наївні люди! Вони дивуються, що чоловік міг прийняти рішення і не виконати його. Якби вони побували в Дніпропетровському обласному комі-

теті по фізкультурі і спорту й поцікавилися, скільки рішень було тут прийнято по розвитку зимових видів спорту в місті! Якби завітали вони в обласну раду профспілку, зайшли до обкому комсомолу! Навряд чи подужали б вони за день том рішень, присвячених проблемам зимового туризму, зимового відпочинку дніпропетровців.

Щороку цих рішень приймається така кількість, що тільки для переліку їх номерів не вистачило б журнальної сторінки. І, гадаєте, від цих рішень зимовий спорт хоч на крок просувається вперед? Анітрішечки.

Не можна сказати, щоб ці рішення зовсім залишалися непомітними. Їх помічають. Навіть читають. Скажімо, в заводських чи фабричних комітетах комсомолу.

Взяти, наприклад, завод імені Петровського. Тут не лише читають рішення обласних організацій. Тут навіть самі приймають рішення: «Підняти зимовий спорт на належну висоту!» Приймають, а виконувати не збираються.

Хоча виконати не дуже й важко. Варто завезти трохи спортивного інвентаря (лижі й ковзани) у заводський туристсько-оздоровчий табір, що цілком пристосований для зимових умов, як табір перетвориться на спортивно-оздоровчу базу, і сотні робітників матимуть, де провести дозвілля.

А скільки рішень прийнято з цього ж таки питання в комітеті комсомолу та завкомі Південного машинобудівного заводу! Та жодне не виконується. Хоча для виконання їх варто тільки пальцем ворухнути: у підприємства блискучі можливості для зимового відпочинку робітників — пансіонат «Діброва» і туристська база.

Не лишилися глухими до директивних рішень обласних інстанцій і на трубопрокатному заводі імені Леніна, і на заводі імені Бабушкіна, і на Нижньодніпровському заводі залізобетонних конструкцій. Відгукнулися на рішення — рішеннями. Мовляв, зимовий спорт треба розвивати, популяризувати і т. д. Пронумерували рішення і до сейфа поклали. Для звіту.

І поки в кабінетних дебатах множить кількість протокольних «слухали — ухвалили», п'ятнадцять великих спортивних баз навколо міста, здатних прийняти для відпочинку тисячі городян, оповиті глибокою сплячкою. І сплячка ця триватиме доки, поки обком комсомолу і облпрофрада, поки обласний комітет по фізкультурі і спорту не приймуть рішення про... рішення. Про те, що рішення треба виконувати.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

— Чого дошка пустає?

— Та ніяк не вдається побачити їх на заводі, щоб сфотографувати.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

НЕ ЗАВАЖАЙТЕ ДОСЛІДНИКАМ!

Важко сказати, на якому етапі цивілізації людство дійшло до істини: «Добрий кінь дорогу знайде».

А все ж і досі знаходяться скептики, готові сумніватися навіть у таких аксіомах. Вони скрізь вимагають підтвердженнь, наукових доказів, дослідів...

Такими скептиками, зокрема, виявилися працівники станції Київ-Московський і вагонного депо станції Дарниця. Вони вирішили перевірити вищезгадану істину експериментальним шляхом. Коня, щоправда, не було під рукою, та його з успіхом замінили двохосьовим вагоном-електростанцією за номером 6183821. Цей вагон 1 листопада минулого року було пущено по 10-кілометровому прогону між названими двома пунктами.

Минув місяць, другий...

— А що, нема? — почали радіти скептики. — Ми ж казали, що не прийде. Оце вже точно зв'язався з якоюсь вагонеточкою — і шукай вітра в полі!

— Маймо ж терпіння! — заперечують оптимісти. — Зачекаймо ще трохи. Не треба так ото категорично...

А нетерплячих товаришів з Південного управління механізації, якому належить вагон, гаряче втішають:

— Ніде він не дінеться! Покатається-покатається та й прийде.

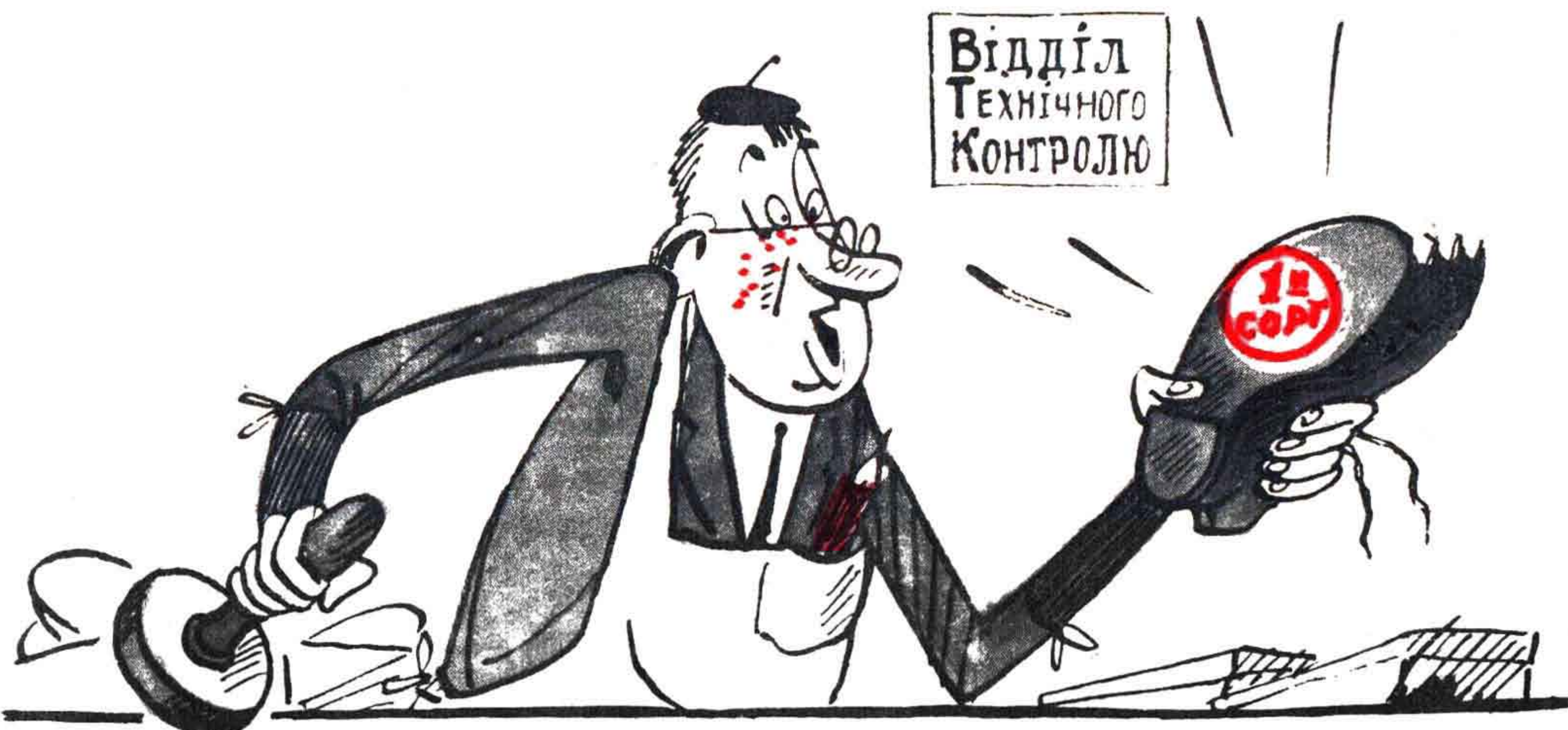
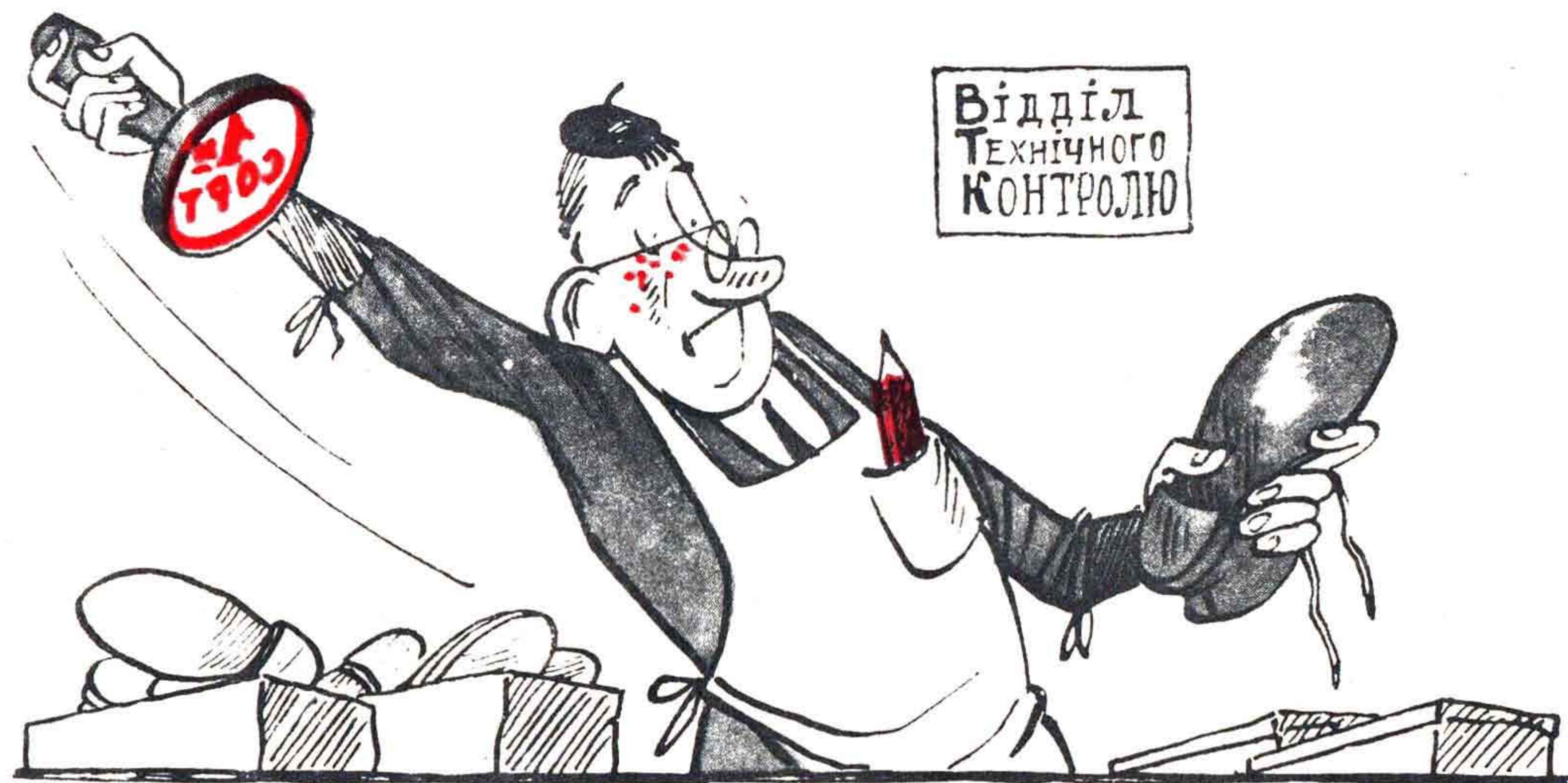
Управлінцям, звичайно, нічого не залишається, як поділяти їх оптимізм. Прийти-то прийде. Але коли? Бере нетерплячка й працівників Київського маргаринового заводу, куди вищезначена пересувна електростанція відправлялась. І летять до залізничників слізні прохання й вимоги: розшукайте, знайдіть, доставте!

Сказано, нема у людей наукового складу мислення. Такий експеримент ладні зірвати!..

— Оце ж і у нас подібна катавасія, — сказали керівники Новокаховського річкового порту. — Задумали ми ще складніший експеримент. Коня теж не було, тому відправили у невідомому напрямку півтонни гвинтів, виготовлених місцевим електромашзаводом, та й очікуємо: чи знайдуть вони самі, без нашого втручання, дорогу до свого адресата — Ізмаїльського ремонтного заводу? З липня минулого року очікуємо. От тільки дуже вже заважають представники обох заводів: сіпають за поли, рвуть телефон, бомбардують листами... Ви, мовляв, план нам зриваєте. Ремзавод, кажуть, збитки несе... Які там збитки! На вістар науки ще й не такі жертви приносились! А й справді!

В. БОЙКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

Народні Усмішки

НЕЗМІННІСТЬ

— Дурна, дурна... Я у тебе завжди дурна. Іншого слова й не почувш, — обурено вигукнула дружина на чергову, не зовсім тантовну репліку свого чоловіка.

— Авжеж, завжди, — спокійно відповів чоловік. — То вже, бач, як хто дурний, то надовго...

Надіслав Євген ЛЕТЮК
з м. Донецька.

СУСІДКИ

Настя вже добру годину сиділа у сусідки Параски.

— Ой, як я засиділась! Треба вже йти додому, — раз по раз вихоплювалась у Насті.

— Та гуляйте, — щоразу відказувала господиня.

Та ось уп'яте чи вдсяте Настя знову:

— Біжу, біжу додому!
— Та не спішіть, Насте! Ми так любимо, коли до нас хтось прийде та й язиком ляпає та й ляпає...

Повідомив І. В. КАЦАЛАП
з м. Пирятин Полтавської області.

ЩЕ СВИСНІТЬ!..

Поверталися батько та синок із міста поїздом. На голові у сина був новенький капелюх. Хлопець весь час визирав у відчинене вікно. Батько й каже йому:

— Не визирай, бо вітер зірве капелюха...

Але хлопець не слухав. Тоді батько підкрився до сина і, коли той визирнув у вікно, зняв капелюха.

— А що я тобі казав? — мовив батько. — Пропав капелюх.

Син почав планати, і щоб заспокоїти його, батько сказав:

— Не плач, ось я зараз свисну, і капелюх повернеться!..

Син глянув у вікно, а батько в цей час свиснув і одяг йому капелюх на голову.

Хлопцеві це дуже сподобалося. Він посміхнувся, зняв капелюх і, викинувши його у вікно, мовив:

— Ану, тату, ще свисніть!..

Повідомив М. М. РОМАНЧУК
з с. Залужжя Збаразького району
Тернопільської області.

ПРИКМЕТИ

В горах на березі озера екскурсовод пояснює туристам:

— Якщо звідси видно другий берег, це значить, що буде дощ...

— А якщо не видно?

— Значить, дощ уже йде.

ОБУРЕННЯ РЕЖИСЕРА

Молодий режисер обурювався:

— Чому мої фільми показують тільки тоді, коли зал пустий!?

ПРАВИЛЬНО ЗРОБИВ

— Ти чому спізнився до школи?

— Я хотів піти на риболовлю, але батько не дозволив.

— Твій батько правильно зробив. Він, звичайно, пояснив тобі, чому ти повинен іти в школу, а не рибу ловити?

— Так, він сказав, що мало черв'яків і на двох не вистачить!..

Повідомила Н. Г. НИЖНИК
з м. Києва.

КОЖНОМУ СВОЄ

Одного разу йшли три чоловіки до міста. Ам дивляться, лежить на дорозі шматок залізяки.

— От якби зробити з нього плуг, пів-світу виорати можна, — сказав перший.

— От якби знайти такий шматок золота, можна жити в багатстві до кінця днів своїх, — промовив другий.

— Ех, хлопці! От якби дати ним по голові кому-небудь, ото б гуля вискочила! — вигукнув третій.

НАЙКРАШІ ДНІ

— Найкращі дні мого життя пов'язані з Кримом, — каже один чоловік.

— Ти ж там ніколи не був...

— Але кожного року там буває моя дружина...

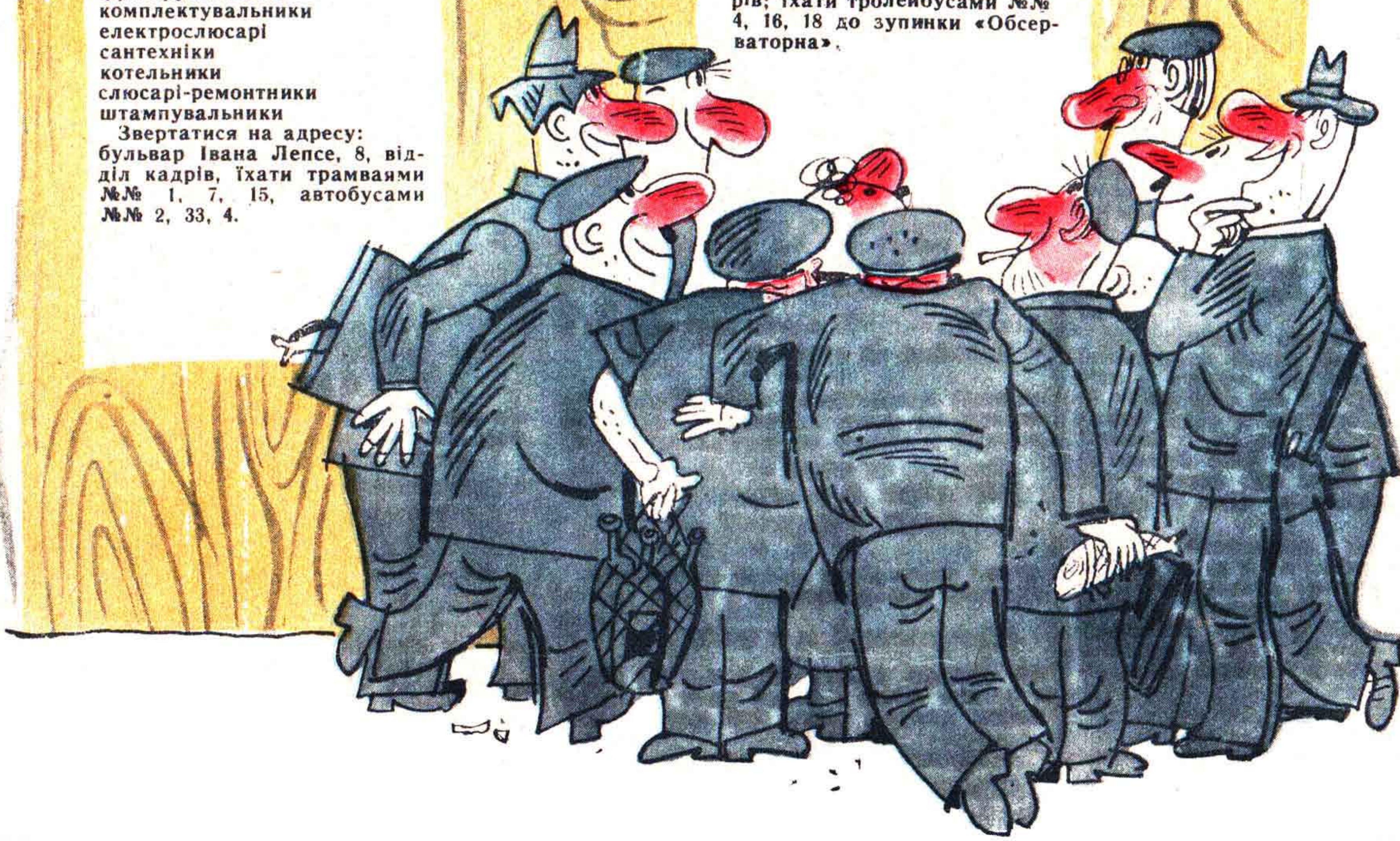
Повідомив В. СВІТЕЛЬСЬКИЙ
з с. Старої Синяви Хмельницької області.

ОБ'ЯВИ

**ЗАВОДУ РЕЛЕ
І АВТОМАТИКИ
ТЕРМІНОВО ПОТРІБНІ**
слюсарі-складальники
токарі
фрезерувальники
комплектувальники
електрослюсарі
сантехніки
котельники
слюсарі-ремонтники
штампувальники
Звертатися на адресу:
бульвар Івана Лепсе, 8, відділ кадрів, їхати трамваями №№ 1, 7, 15, автобусами №№ 2, 33, 4.

**Лікєро-горілканому заводу
потрібні**
робітники в розливний цех
Звертатися на адресу: вул. Кудрявська, 16, відділ кадрів; їхати тролєйбусами №№ 4, 16, 18 до зупинки «Обсерваторна».

Без слів.

Лазером її, лазером!

Нищити рибу з допомогою толу, динаміту й іншої сильнодіючої вибухівки — то така вже старовина, що будь-який кваліфікований браконьєр тільки презирливо губу закопилить, почувши про це. Вибух сильний, людей збігається багато. Ні до чого вона, ця звукова реклама.

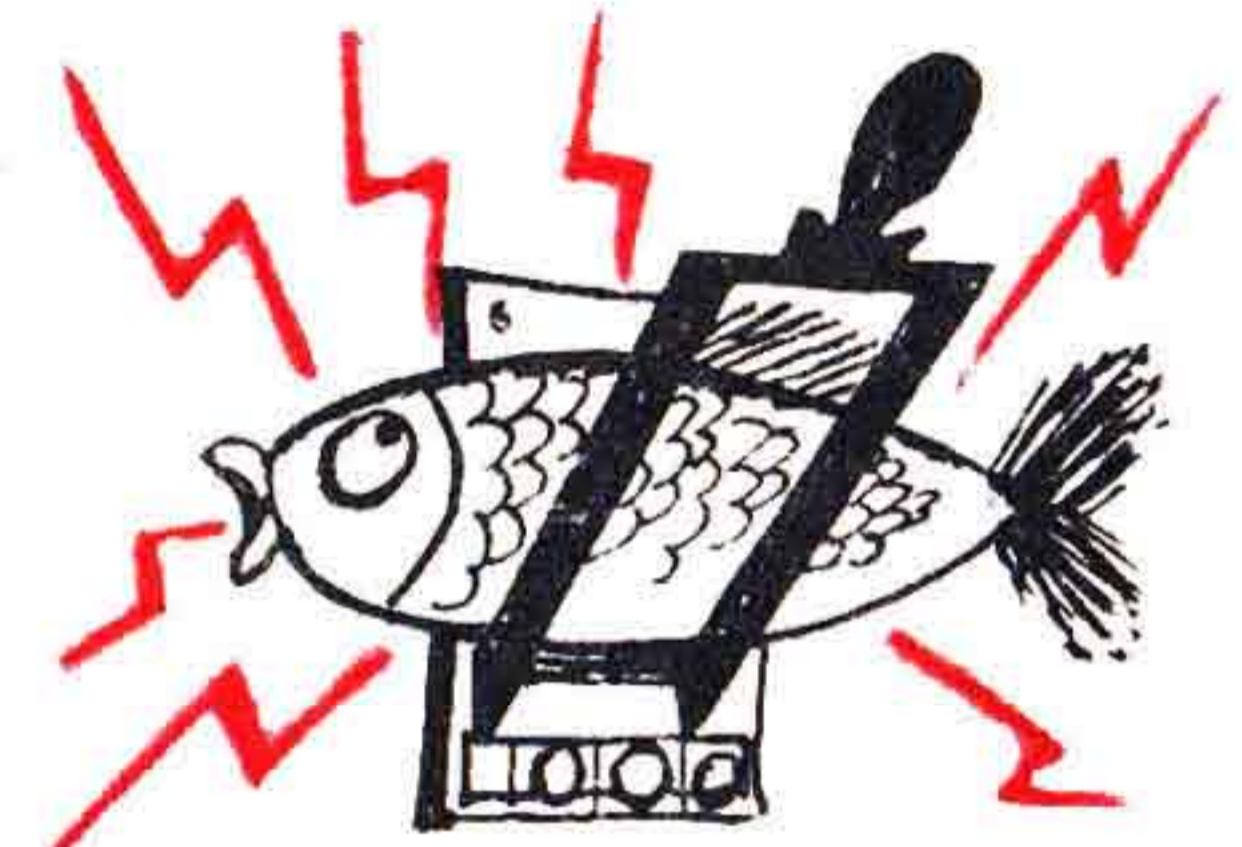
Кваліфікований браконьєр діє тепер, використовуючи останнє слово науки й техніки. Без шуму діє.

Робітники радгоспу «Тучинський» Гоцанського району на Ровенщині Андрій Герасимчук, Віталій Симчук, Петро Жданюк і Віталій Поліщук виїхали на спеціалізованій ремонтній машині «Літучка» на річку Горинь. Машина ця, як відомо, добре обладнана і механічними й електричними приладами. А риба, як відомо, дуже нервово реагує на електрострум. Отож влючили генератор на 380 вольт. Поплавши під струм, риба почала дружно перевертатися догори черевом.

Щоправда, не все гаразд було з технічною безпекою, в результаті чого попав під струм і загинув В. Поліщук.

Його колеги мали б наче стати перед судом і відповісти за все разом. Але не стали. Гоцанські охоронці порядку не знайшли в законі пункту, який забороняв би нищити рибу електрострумом. Толком — заборонено, динамітом — заборонено, а от про електрострум нічого не сказано. Між іншим, і відносно променів лазера теж нічого не сказано...

К. ОВСІЄНКО.

Спочатку був фейлетон. Він називався «Геральдичний вірус» і був надрукований у «Перці» понад рік тому — в двадцять третьому номері за 1968 рік. Йшлося там про Чернігівський відділ сільськогосподарської мікробіології, вірусології та імунології Українського науково-дослідного інституту землеробства, зокрема — про Валерія Олександровича Рождественського, завідуючого лабораторією вірусології, а в недалекому минулому — дрібного спекулянта будинками й махінатора по лінії м'яса на Дніпропетровському м'ясокомбінаті. Щоб прикрити плачевні наслідки своїх дослідницьких вправ, він різними хитромудрими способами виживав колег, що насмілилися відверто заявити про його неспроможність рухати науку вперед.

У цих трудах Валерієві Олександровичу подав всебічну допомогу його патрон — завідуючий відділом Вячеслав Іванович Ротов, який теж немало зробив для того, щоб, покинувши улюблені колби та хімікати, з древнього Чернігова повтікали світ за очі не лише старші та молодші наукові співробітники, а й один професор.

Зрештою, науковці, які ще залишалися в рідних стінах, окинули поглядом свої поріділі ряди й зрозуміли, що коли так триватиме й далі, то вже незабаром у відділі просто нікому буде працювати. Зрозуміли і написали до редакції.

Все це було спочатку. А от що відбулося потім. Після фейлетону. По-перше, партбюро відділу у складі вчених О. Л. Семенія, В. І. Геведзе, В. О. Агаркова, Г. Г. Касьяна (яке, до речі, й раніше намагалося вплинути на затискувачів критики, але, на жаль, його не підтримали вчасно деякі місцеві організації) дало принципову оцінку негідним вчинкам Рождественського і Ротова.

По-друге, партійні збори, обговорюючи виступ «Перця», прийняли рішення розглянути персональну справу Рождественського.

По-третє, на тих же зборах В. І. Ротов виступив із палкою промовою, суть якої зводилася до того, що він повністю усвідомлює свою адміністраторську нездатність, щиро кається і обіцяє надалі вести себе добре.

Виступивши таким позитивним чином, Вячеслав Іванович тут же обдурих свою партійну організацію. Вже за кілька днів він врятував колегу Рождественського від заслуженого покарання, тихцем

увільнивши його «за власним бажанням». Крім того, Вячеслав Іванович дав собі страшну клятву при нагоді нанести рішучий контрудар критикам і навіки розлучитися з ними.

Нагода трапилася, коли відділ був реорганізований в науково-дослідний інститут сільськогосподарської мікробіології, а в кріслі заступника директора нового закладу несподівано опинився... В. І. Ротов.

Отут і почалося. Передусім Вячеслав Іванович розпустив різні чутки про нібито повне моральне

падіння своїх опонентів. Потім, активно зловживаючи службовим становищем, він добився розформування найкращої і найпродуктивнішої з усіх лабораторій імунології, де працювали ті, хто найбільше допик йому, — заступник секретаря партбюро В. І. Геведзе, член партбюро, голова групи народного контролю Г. Г. Касьян та колишній секретар комсомольської організації Г. П. Бородай.

В. І. Геведзе був звільнений «у зв'язку з неможливістю використати за спеціальністю» (а можливість, між тим, була). Г. Г. Касьяна — одного з винахідників нової ефективною вакцини проти небезпечної хвороби свійської птиці — позбавили можливості займатися своєю справою і для годиться пристроїли у відділ технічної інформації. Г. П. Бородай перетворилася на лаборанта без певних занять.

Наступна акція Вячеслава Івановича була спрямована проти його колишнього заступника по науці, завідуючого лабораторією, члена партбюро доцента В. О. Агаркова. Старого, заслуженого вченого звільнили як такого, що «не відповідає посаді». Абсурдність цієї хитрої формули стане очевидною, якщо зазначити, що саме В. І. Ротов протягом багатьох років (поки той не попав у немилість) преміявав і оголошував подяки В. О. Агаркову за досягнення в роботі та активну допомогу виробництву.

Настала черга й секретаря партбюро, завідуючого лабораторією О. Л. Семенія. Стараннями В. І. Ротова його швидко провалили в неофіційно оголошеному конкурсі на заміщення вакантних посад. Однак перегодом зрозуміли, що це вже занадто, і оформили О. Л. Семенія тимчасово (!) виконуючим обов'язки наукового співробітника — коротше кажучи, до першої-ліпшої нагоди прощально помахати йому рукою.

Ось що, виявляється, було «потім» — після фейлетону.

«А що ж буде далі?» — слушно цікавиться колектив науковців.

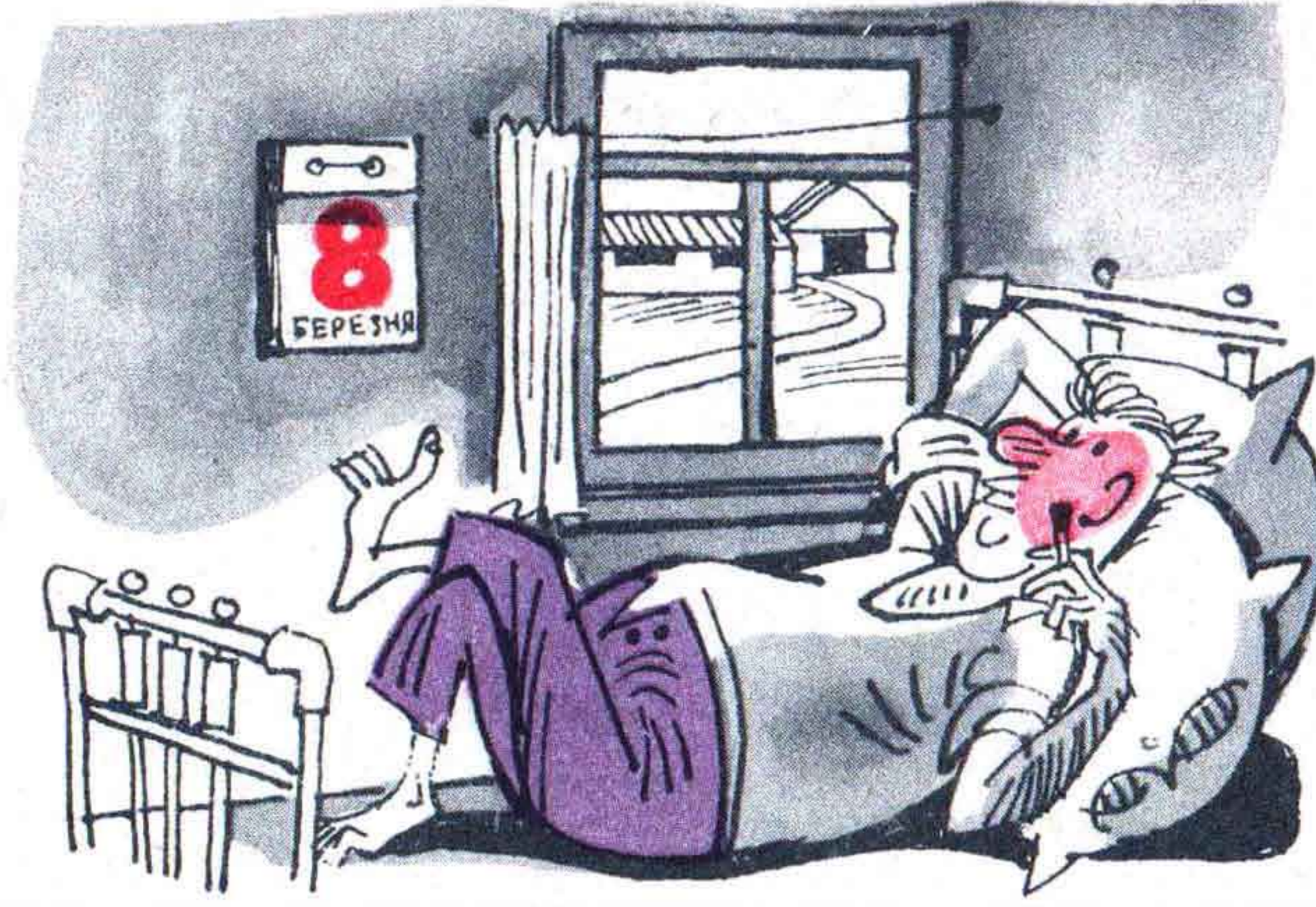
А й справді, що?

В. ЧЕПІГА.

Р. С. Чернігівські учені мужі виявилися оперативнішими за «Перець»: поки готувався цей фейлетон, О. Л. Семенія таки звільнили. От що значить — наполегливість!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

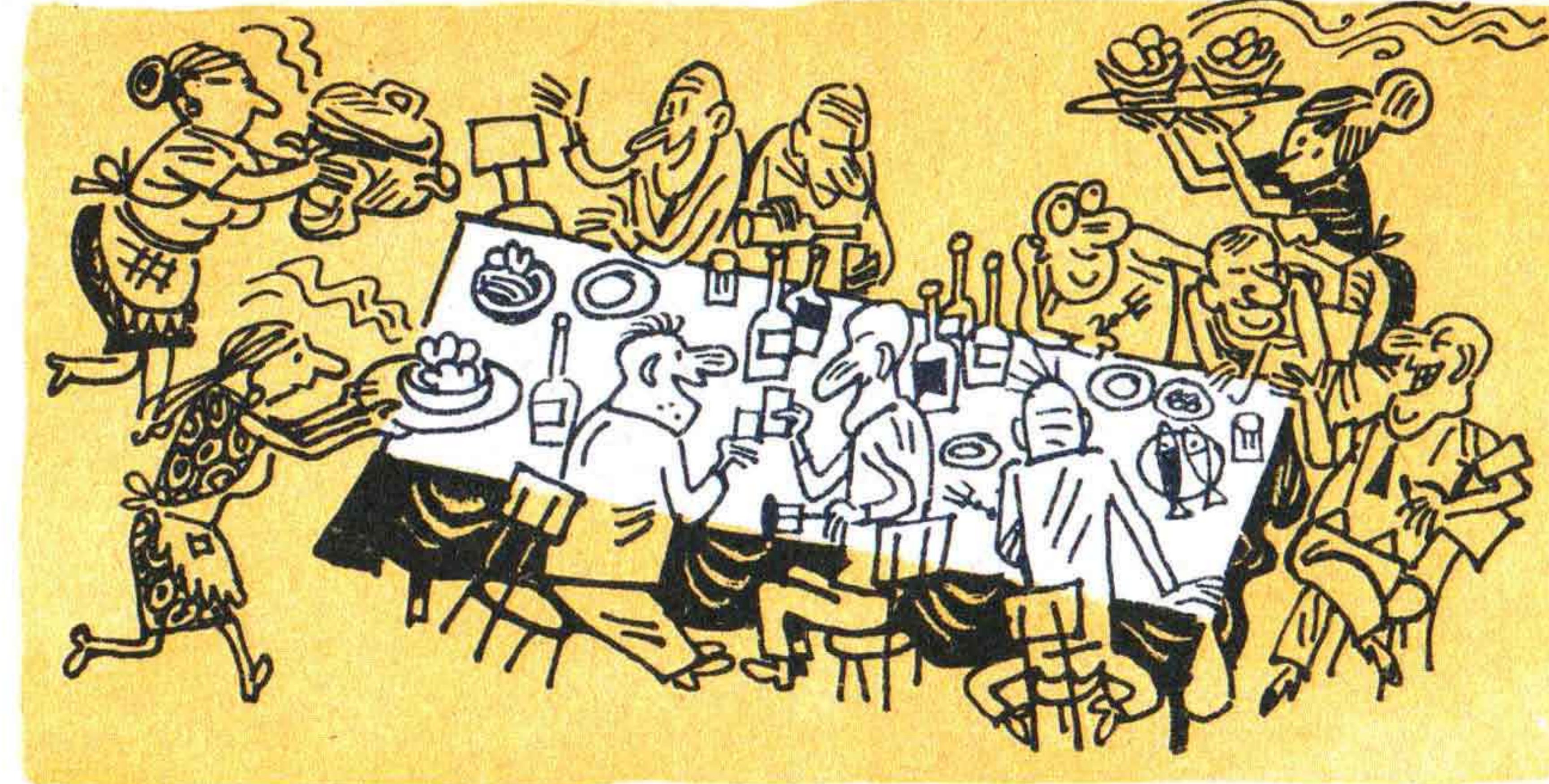
— Хоч би сьогодні раніше з ферми прийшла та щось приготувала...

Мал. А. СВИНЦОВА

— Яка ж вона у мене уважна!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

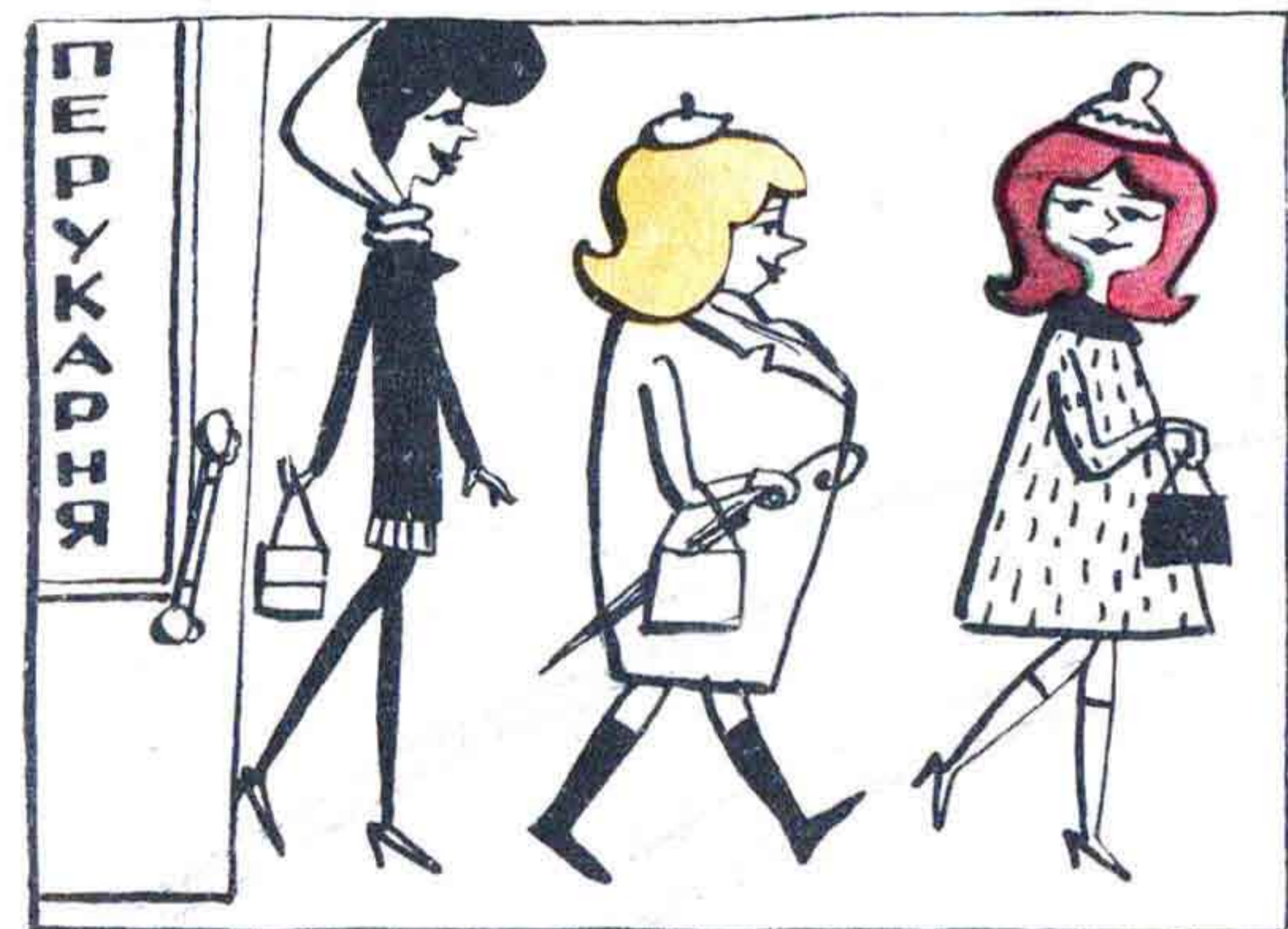
— Тепер жінкам і шана, і честь, а колись же і дня такого не було.

Мал. О. АЛЬШИЧЕВА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Ірина КУДРЕВИЧ

НЕСПРАВЕДЛИВА СКАРГА

ГУМОРЕСКА

Оце не так давно прочитала я в одній газеті скаргу на чоловіків про те, що вони зчерствіли до нашого, жіночого роду. Читала статтю, а душа, як новий вулкан, бушувала обуренням. Це ж несправедлива скарга! Приклад? Прошу дуже, я сама водій-любитель. У мене «Москвич». І на колесах намотано вже п'ятдесят тисяч з гаком. А що б я робила в дорозі без представників сильної статі?

Якось одного разу забарахлив мотор у дорозі. Зїхала я на обочину і безпомічно підняла капот. Мимо ступонів ЗІСа. Як уздрів водій, що з гасчними ключами в руках жінка, заскрипіли гальма в ЗІСа. За ним друга машина, третя, десята. Ціла черга вишикувалась. А водії, немов вірні пажі, біля машини зиваються. Всі гасчки заново перекурили, один одному, наперебій

підказує, які можуть бути неполадки, один перед одним свої знання демонструють. І моя машина невдовзі, як звір, була сильна і дужа.

А то якось у Києві. Заїхала не на такий знак, що потрібно. Засорчав свисток. Інспектор підійшов до машини і як уздрів, що за кермом жінка, взяв руку під козирок, ніяково посміхнувся, якось винувато стукнув каблучками і голосно порадив: «Проїжджайте швидше і, будь ласка, уважніше дивіться на знаки».

Ще випадок у Ровно. В дорозі напав мене дощ. А по місту їхати брудною машиною мені не хотілося, і помити ніде, бо вихідний. Підїхала я до воріт якогось гаража, прошу сторожа. Він хоч і буркотів, але відчинив ворота. Помила я машину і тільки підкочувала до воріт на виїзд, як назустріч директор. Нахмурено звів він бро-

ви на сторожа. «Неподобство. Хто дозволив?» — питає його вигляд. Сторож мовчки кивнув на машину, мовляв, дивіться самі.

Директор глянув, і як уздрів, що за кермом жінка, винувато усміхнувся, підійшов, привітався, спитав, чи добре помила? Чи не потрібно чого, тобто, може, щось несправне?

І запросив заїжджати при потребі. А то ще було на Кіровоградщині. Не могла знайти заправочної і довелося «застрянути» прямо в степу. Відкрила багажник, поставила на землю порожню каністру, знаючи наперед, що мене чекає.

Наближався газик. Уздрівши каністру і жінку біля розкритого багажника, водій різко натиснув на гальма.

— Не вистачило? От шофери! — труснув чубом і відчинив дверцята. — Не журіться, заправимо.

І виходить так, що ми, жінки, без чоловіків, як квітка без сонця, нічого не варті. А вони ж як уздріють в дорозі пригоду, а за кермом жінку, самі під колеса готові простелитися, на своїх руках машину ту винести, аби стати жінці в пригоді.

То й кажу, не знають авторки скарги джентльменів двадцятого віку. Вони не словами, а ділом стають нам, жінкам, у пригоді. І ми без них і ні сюди і ні туди. А хто не вірить, нехай сяде за кермо авто.

м. Ходорів
Львівської області.

Повертаюсь я вчора з роботи, а дружина й на стіл накрива.
— Повечеряй, мій любий... А мо' ти чарку вип'єш?..
Дивлюсь — налива.

Пригадав: завтра ж свято жіноче!
Тож дружинонька — добра душа — гарний настрій створить мені хоче, от і чаркою, бач, потіша.

А сама вже на кухню майнула:
— Ти вечеряй, мені вже прости...
Ех, до чого ж вона в мене чула!
Я на стіл аж сльозину пусти.

~~СЮРПРИЗ~~

Повечеряв, кажу їй: — Чого ти поспішаєш? Спочинь, далєбі!
Ти ж втомилась... А я всю роботу пороблю завтра зранку тобі!

Вгомонилась... А вдосвіта рано обережно я з ліжка устав й, поки ще не збудилась кохана, господарську діяльність почав.

Борщ поставив. Картоплі начистив, все прибрав, як належало, скрізь.

Навіть встиг ще збігати в місто, щоб зробити, дружині сюрприз.

Взяв квитки на вечірню виставу, на прем'єру столичних митців!
Потрудився, здається, на славу: бо, повірте, й на мить не присів.

А як все вже поправ гарненько, біля ліжка коханої став:
— Прокидайся, — кажу їй, — рідненька, — і тихенько цілую в уста.

А кохана чи спить, чи дрімає, посміхається ніжно у сні...
Знов до млих я уст припадаю, і так солодко, гарно мені.

Я аж очі заплющив на хвилику...
А відкрив, бачу: що за мара! — Я — у ліжку! І чую: — Василю, прокидайтесь, мій любий, пора!

Відіспався ти нині на славу: я усе вже попорала скрізь.
Є й квитки на вечірню виставу: це — тобі мій святковий сюрприз!

Василь ШУКАЙЛО.

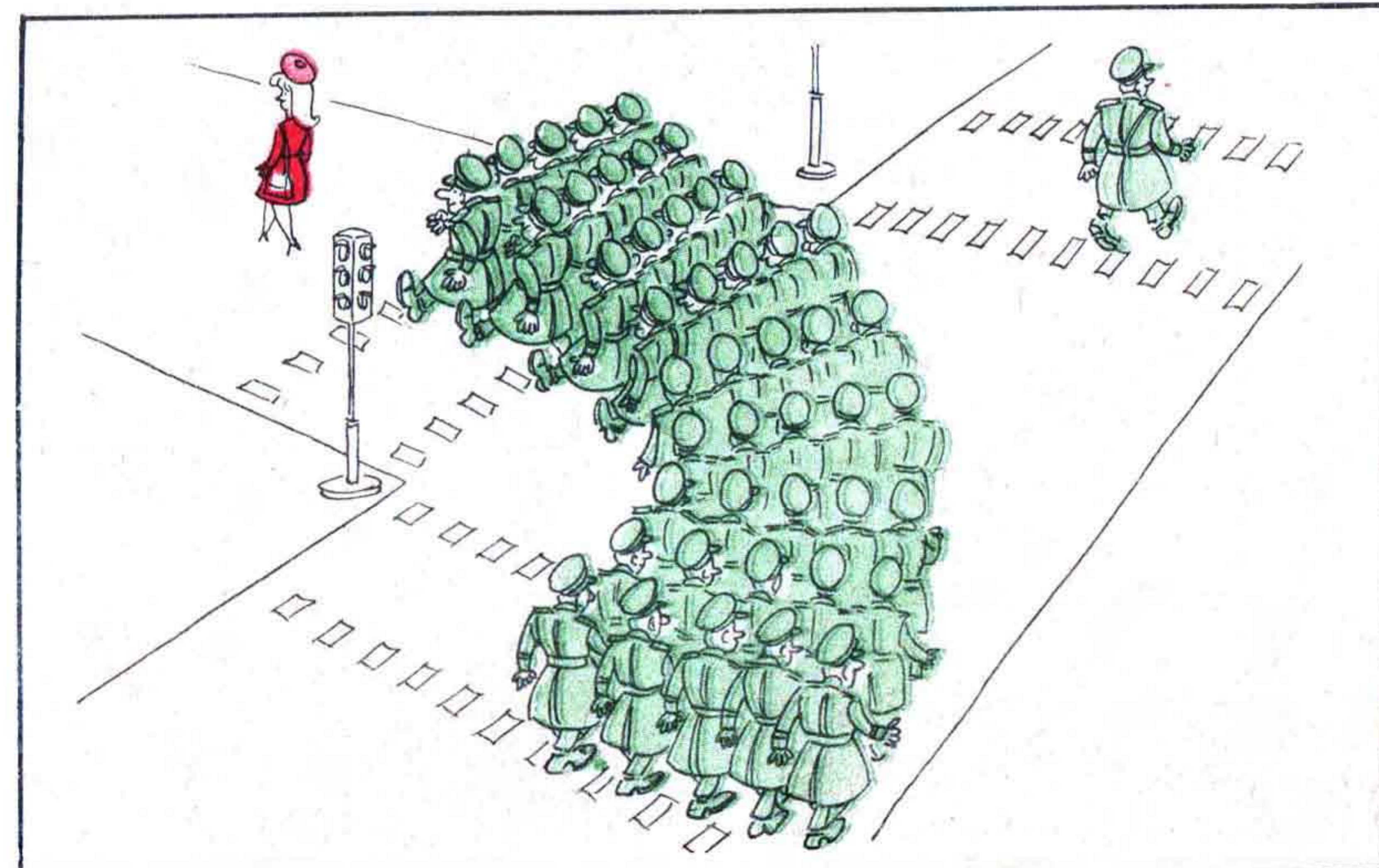

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Куди це подієш подарунок для тебе! Добре пам'ятаю, що купував.

Мал. А. СВИНЦОВА

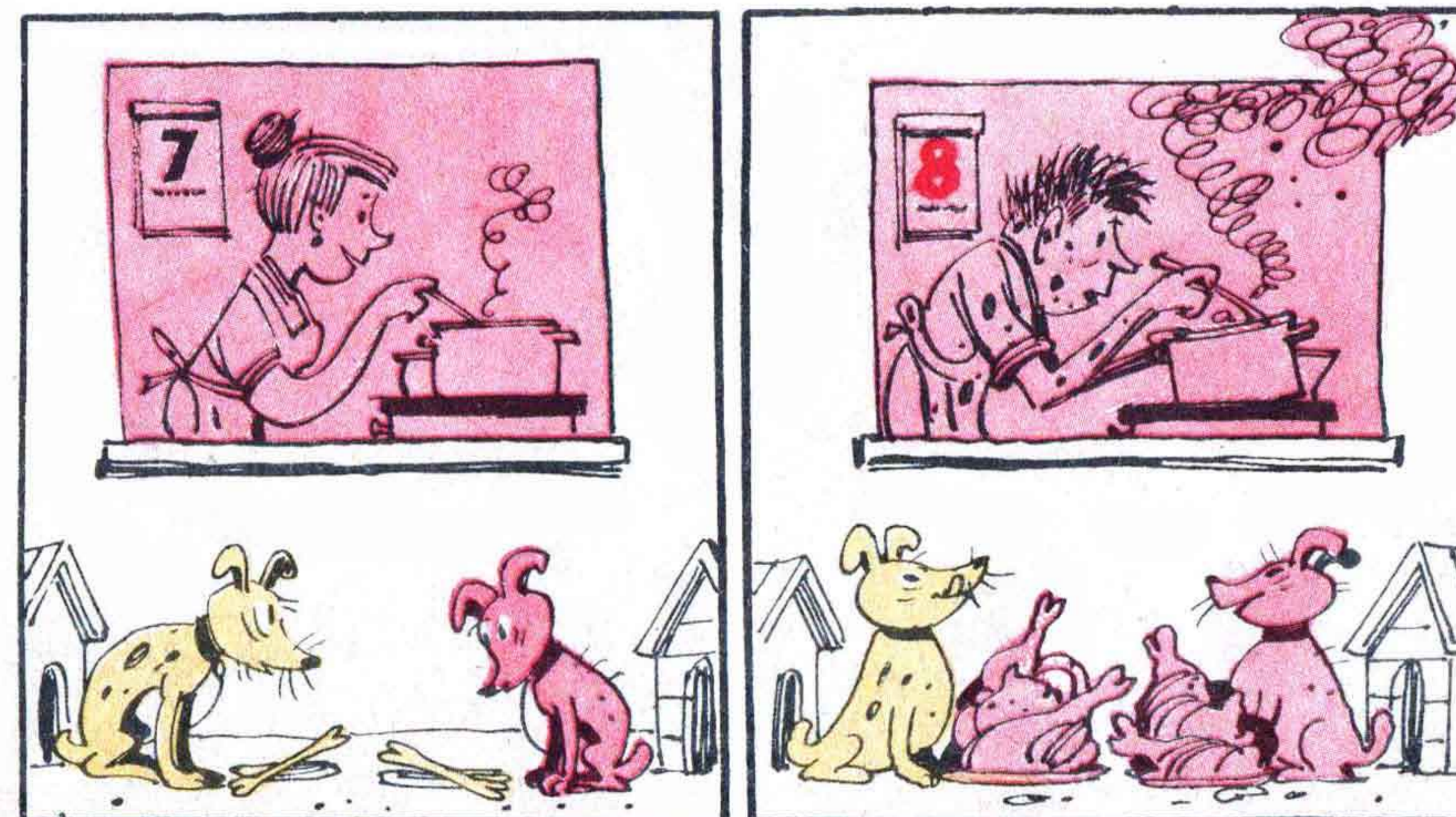
Без слів.

Мал. И. КОГАНА

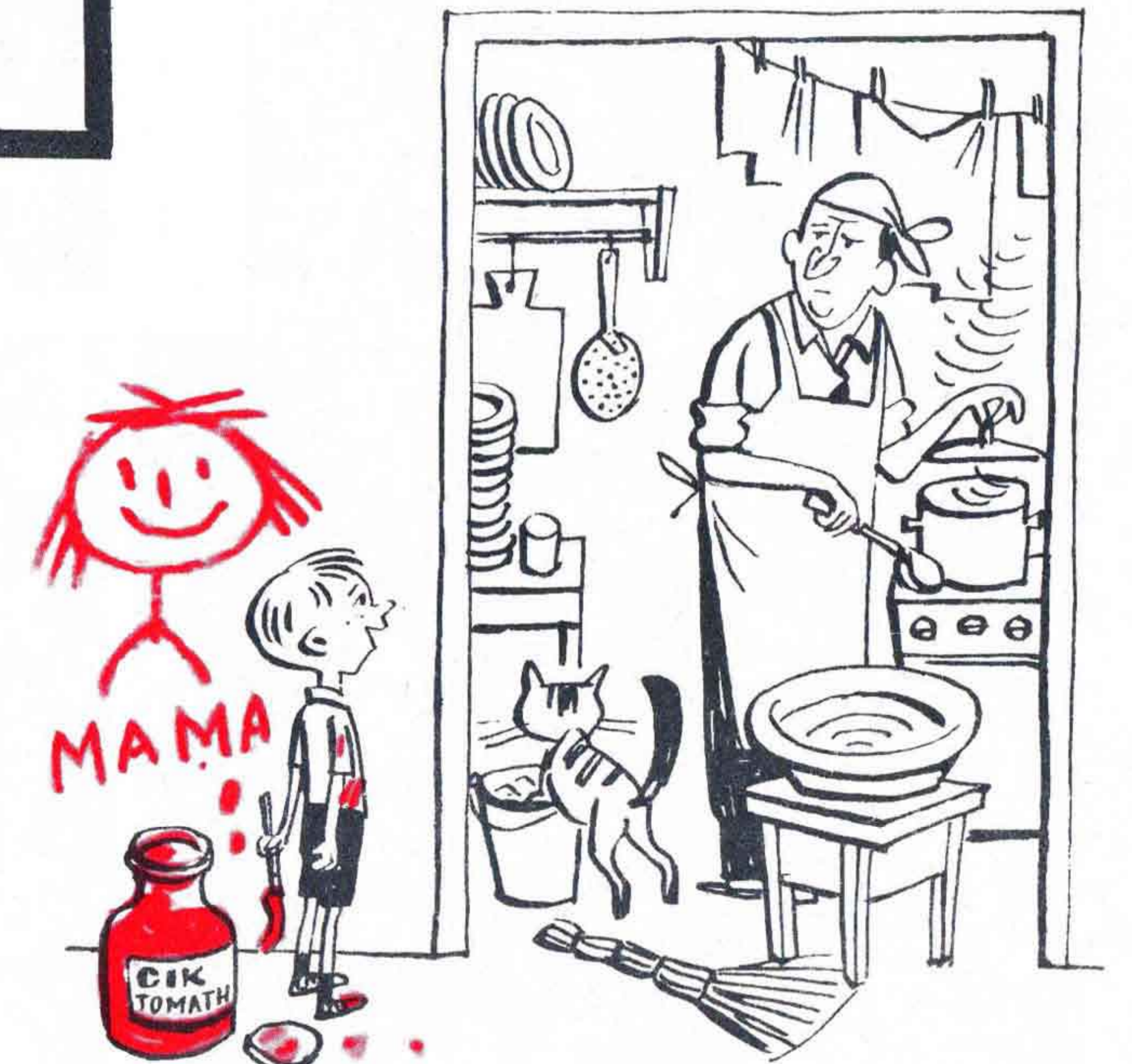
— Все-таки спік для тебе торт!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Тату, ану йди подивись, кого я намалював.

ПОДАВ

Батько, вилізши на піч,
 Гукає до Гнатка:
 — А подай мерщій, синочку,
 Водички для татка.
 — Може, краще, — Гнатко мовить, —
 Молочка вам дати?..
 Від води воно смачніше, —
 Говорила мати.
 — Давай, синку, — каже батько, —
 Буду моню пити..
 — Так ви встаньте, бо я в чашку
 Не зможу налити.

Анатолій ЖИТНИК.

НАЗВАВ

— Ти нам назви сім хижих звірів, —
 Учитель каже Василеві.
 Той встав, сім пальців розчепірів:
 — Чотири тигри і три леви.

Григорій ХРАПАЧ.

САМІ ЗНАЄТЕ

— Помнож, — учитель каже, — п'ять на п'ять,
 Скажи, а скільки буде це, Семене?
 А той: — Для чого ж вам відповідать?..
 Адже ви краще знаєте за мене!

Олександр ЗЕТЧЕНКО.

ДІТЯЧІЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ВТРАЧЕНА НАДІЯ

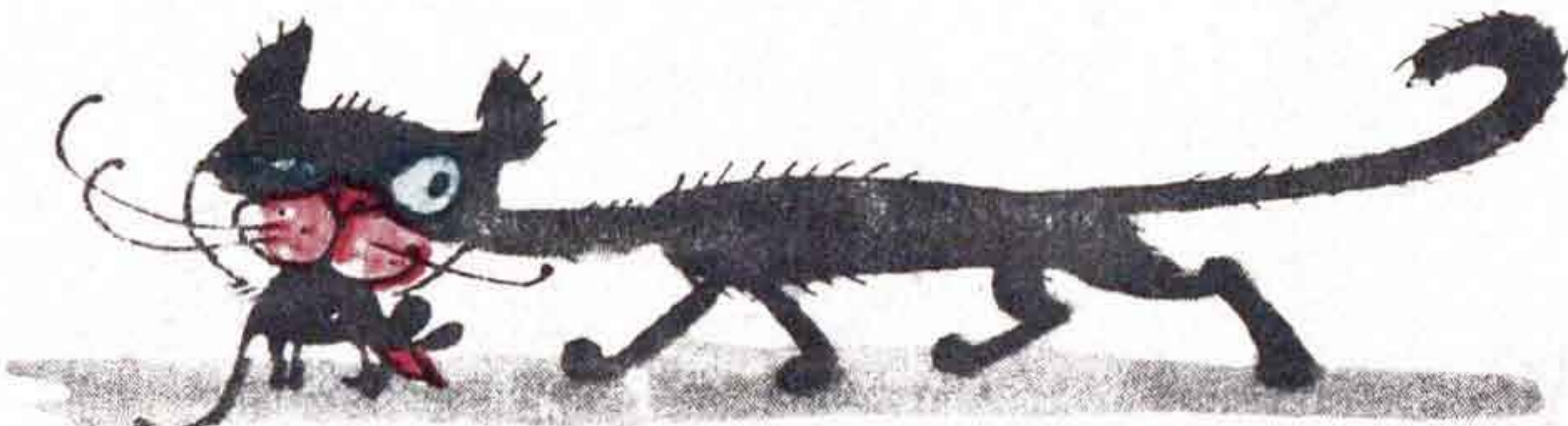
У малого Толі випав зуб, і він почав плакати.
 Щоб заспокоїти онука, бабуся повела хлопчика в
 сіни, зупинилася під відчиненою лядою на горище
 й промовила:

— Мишко, мишко, на тобі Толин зуб костяний,
 а йому дай залізний! — І кинула зуб на горище.
 — Бабусю, а коли мишка принесе зубик?
 — Вона принесе, коли ти будеш спати й не чу-
 тимеш.

Наступного ранку хлопчик побачив, як кішка
 несла велику мишу. Толя розплакався. Бабуся по-
 чула крик і до онука:

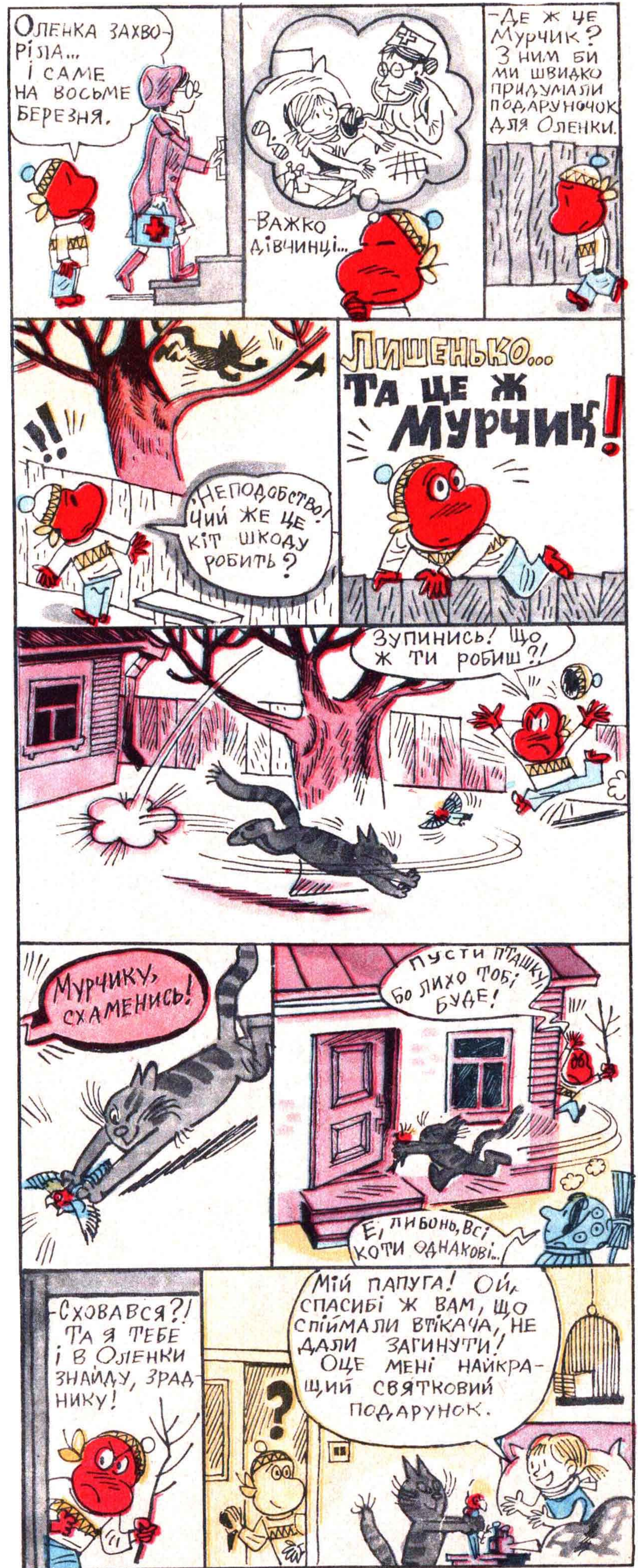
— Що сталося? Ти впав?
 — Ні!
 — Тебе щось укусило?
 — Ні!
 — А чого ж ти так плачеш?
 — У-у-у ме-е-не не буде зубика. Мишка несла
 його, а наша кішка спіймала її!

І. СВИРИДОВ.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ВОСЬМА ЗАПОВІДЬ І ДИЯВОЛ

...І настав час, коли 43-річному абатові Вієє з французького міста Нансі почало здаватися, що прибутків від парафії для нього вже недосить. Облишивши уповання на милість господню, преподобний Вієє звернувся до послуг диявола.

Невдовзі абата почали частенько зустрічати на терасі поблизу великої стоянки автомобілів. Запрімивши, що хтось пішов, не зачинивши машини, слуга господній залазив у автомобіль і похапцем пхав під сутану все, що являло собою будь-яку цінність.

Кінець-кінцем порушник християнської заповіді «не кради» попався на гарячому. Коли поліція конфіскувала награбоване абатом, їй довелося викликати аж три автокари.

А може, й не диявол тут винен? Ні, либонь-таки тут без нього обійшлося — просто, преподобний Вієє вирішив за краще поклонятися всемогутньому у «вільному світі» богу наживи.

ТАК БИ МОВИТИ, НАУКА

Британський історичний журнал «Істори Мейкерс» заповзвся довести, що «геніальність людини викристалізовується вже в ранньому дитинстві». Оцю думку редакція силкується підперти особою... Адольфа Гітлера. Для більшої переконливості журнал опублікував кілька фотографій, на яких показано майбутнього душоуба в дитячі роки. На одному з цих фото він — у колісці. А згодом з'ясувалося, що це — фотографія англійської дівчинки Джілл Купер, яку батьки «позичали редакції з цілком пристойною метою» — позувати фотографам журналу для рекламних фото. От тобі й геніальність! Влипли в історію спритні і не вельми перебірливі історіографи.

О СВЯТА ПРИВАТНА ВЛАСНОСТЕ!

В Люцерні (Швейцарія) один чоловік залишив на вулиці біля свого будинку автомобіль. До ранку машину сніжком прикрило, а молодий пекар, ідучи з нічної зміни, взяв жменю того снігу, щоб помити руки. Таке «свавілля» страшно обурило власника авто, і він потягнув «розкрадача снігу» в поліцію. Суд ретельно зайнявся

цією справою. Пекаря виправдали, бо не знайшли належної статті в кримінальному кодексі. Та водночас суд ухвалив таке: «Сніг на даху автомобіля вважається власністю того, кому належить автомобіль».

Значить, і справді таке буває, що в декого і взимку треба снігу просити. Та ще й не завжди допросишся.

ЗЛОЧИН І ПОКАРАННЯ

Три митних чиновники з Фленсбурга (ФРН) зробили цікаве відкриття: 52-га розвідувальна ескадрилья бундсверу робить учбові польоти на більшій відстані, ніж передбачається розкладом, — аж до Шотландії.

І тоннами возить звідти знамените віскі.

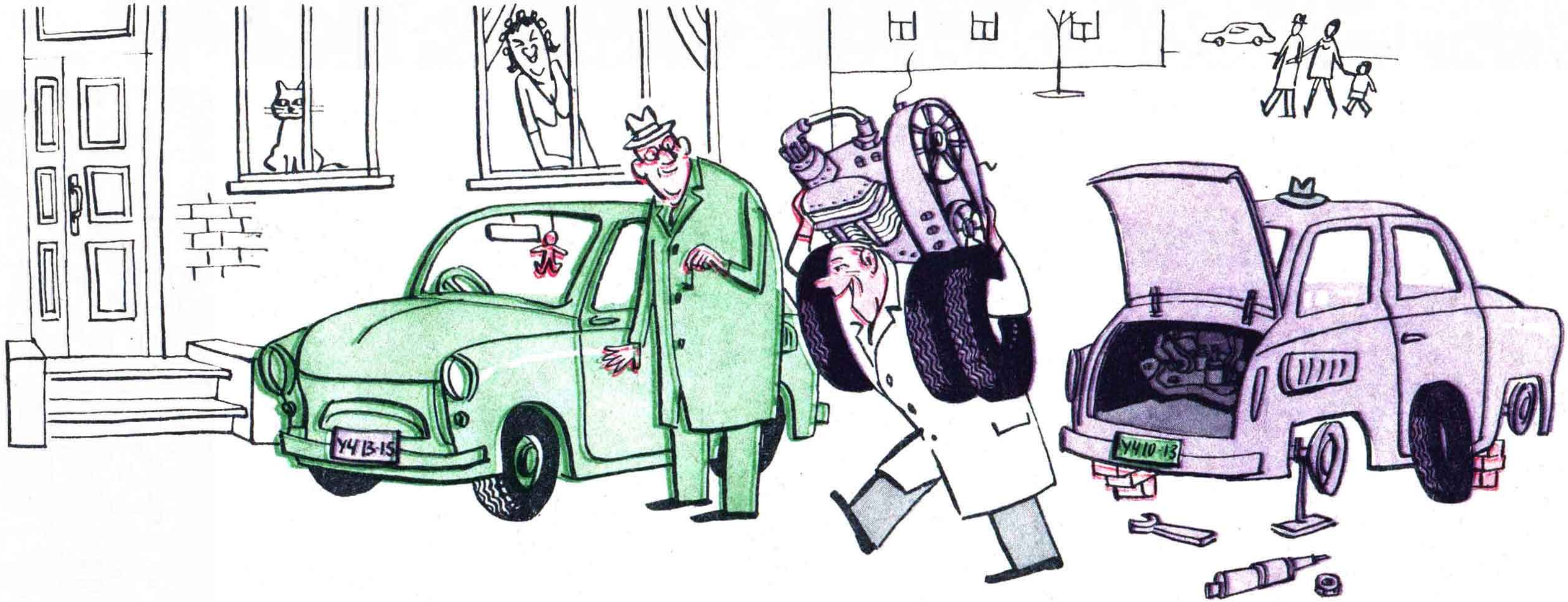
Винних було покарано: надто ретельних митників потурили з їх місць — перевели на іншу роботу. Хай не лізуть у парафію бундсверу!

Мал. А. СВИНЦОВА

— Це я своєму цуцикові кістку взяв...

— Навіщо це ти все познімав?
— А щоб вночі спати спокійно.

ЛИСИЦЯ І ОСЕЛ

(Байка в прозі)

В найфешенебельнішому куточку лісу живе-поживає Лисиця-молодиця. Серед лісової громадськості вона вважається красунею. І не даремно. Що красива, то красива. І одягається завжди за останньою модою. Як вийде, то прямо тобі не Лисиця, а Жар-Птиця.

Молодою Лисиця женихами перебирала, все за своїм смаком мужа шукала. І знайшла нарешті. Трапився їй Лис. Хоч і не молодий, зате поважний, статечний і з достатками.

Подарувала Лисиця поважному Лисові своє серце, а він їй до весілля кооперативну нору подарував. З усіма вигодами нора, з виходом на південь і на березі річки.

Відгуляли весілля, справили новосілля, живуть. Поважний Лис не знає, де свою красуню посадити, не знає, чим смачнішим пригостити, а вона не дуже на ласку його зважає. Взагалі після весілля характер у красуні Лисиці почав мінятися. Вже вона приязно до Лиса не всміхалася, вже солодко не цілувала, все більше хвостом крутила та по сторонах очима стріляла.

Поважний Лис найбільше шанував свою честь. Дуже йому не хотілося, щоб лісом поголос пішов, ніби в Лисичій родині не все гаразд. Тому робив він вигляд, що нічого особливого не сталося, в товаристві навкруг Лисиці на задніх ходив, у вічі їй масно заглядав, царцею величав.

А Цариця-Лисиця вже не тільки хвостом крутить, Цариця-Лисиця вже починає у гречку стрибати. Спочатку поволеньки, поволеньки з оглядкою, а потім вже зовсім з гречки не вилазила.

Ясна річ, що така її поведінка Лисові зовсім не сподобалася. Зрозумів, сердєга, що шила в мішку, а Лисицю в гречці йому не приховати. Сказав своїм приятелям:

— Не зійшлися ми з Лисицею характерами, і мушу я розлучитися і геть податися!

А Лисиці-Цариці сказав:

— Живи, як знаєш. Ось тобі ключі від нори кооперативної, ось тобі сама нора, а про мене ти більше не почувай.

Сказав так і подався в тридцятий ліс, од сорому згоряючи. Знайомі йому іншу посаду знайшли за власним бажанням і в зв'язку із сімейним становищем.

А Лисиці тільки того й треба. Вона ключів чимало наробила, приятелям своїм роздала, і багато хто з лісової звірини у затишній кооперативній Лисичиній норі заночовував. Приходили, звичайно, не з пустими лапами. Той курку несе, той гуску, а що Лисиці треба? Так і живе. Один час до неї Ведмідь вчашав, а як став Ведмідь пенсіонером, Лиска йому на двері

вказала. Сороки в лісі стрекотали: «Ведмідь на пенсію пішов, то Лисицю Вовк знайшов». Правда це була. Лисиця у Ведмедя ключ одібрала і Вовкові його передала. Вовк ключем дуже активно користувався. Як тільки смеркне — так і шасть в нору до Лисиці. Сороки про ті Вовчі пригоди поголос по лісі розпускають, а Лисиця як тільки де Сороку спіймає, так із Сороки тільки пір'я летить.

І хто його зна, що б воно далі було, коли б одного разу до Лисиці у нору сам Лев не забрів. З п'яних очей, правда. Тверезим Лев собі такого б ніколи не дозволив. А то наступив на корок так, що серед дня на небі зірки почав лічити, втратив, так би мовити, самоконтроль і подався до Лисиці.

Вовк, побачивши Лева, тільки гикнув з переляку і чкурнув зодуху, хвоста підбгавши. А Лев у Лисиці заночував... Треба сказати, що Лисиця такої нагоди давненько очікувала, отож прийняла Лева на найвищому рівні. Так прийняла, щоб йому і вдруге закортіло до неї завітати. І він завітав. І вдруге, і втретє, а потім взагалі забув, де його Левиця з Левенятами мешкає.

Кохається Лев з Лисицею, розкошує, ні про що знати-думати не хоче. І все б нічого, коли б не відчув Лев, що грива у нього починає вилазити, лисіє Лев на шиї, а вуха вгору ростуть, а зуби тупими стають, а на хвості вже не та китичка.

От одного чудового ранку приходить Лев на роботу, а його не пускають.

— Пробачте, — кажуть, але це кабінет Лева, і Ослові тут нічого робити.

І... хрясь перед носом дверима. Заревів Лев... Ослячим голосом:

— Я Лев, а не Осел! Р-р-розірву!

А чим розірвеш, коли вже копита замість кігтів, і зуби в роті тупі, ослячі?

Заплакав Лев і подався додому. Але Левиця його і на поріг не пустила. Каже:

— Я Левиця і діти мої Левенята! Ослам у моїй господі нічого робити.

Заплакав Лев вдруге і побрів до Лисичиній кооперативної нори. А Лисиця:

— Я дружбу воджу з тими, що м'ясо їдять, а Осел мені не компанія.

* * *

Мораль? А яка тут може бути мораль? Коли б Лев знав, що таке мораль, він Ослом би не став.

Не було тут ніякої моралі, сама тобі аморалка.

Олекса СМІК.

Колонка графомана

* * *

«Посилаю два вірші. Як надаються до друку, то прийміть Крапку, кому поставте самі бо я давно ходив в школу і забув, де що має ставитись. Одним словом зробіть так щоб вийшло добре.

Й. Ш.
м. Броди
Львівської області».

— Крапку, кому (і не одну!) поставили. Але й після цього вірші кращими не стали. Одним словом теж нічого поліпшити не вдалося.

* * *

«Прошу Вас напишатати мою гумореску, яку я Вам надсилаю. Якщо можна зробити так, щоб дати в кожний ваш журнал інтерв'ю, то напишіть, чи Ви згодні з цим.

П. Г.
Дніпропетровська область».

— Єдине, що можемо зробити, це подякувати за ласкаву згоду давати нам на рік двадцять чотирі інтерв'ю. Дуже це щедро з Вашого боку, бо й одного було б забагато.

* * *

«Якщо можна пропростити в перець то прошу пропростити ці вірші які є помилки прошу поправити ілі додати.

Ф. Р.
Волинська область».

— Вітштеся: помилки додавати не треба — їх і так досить.

* * *

Сниться мені, що я власкор,
Що я писати добре вмію, —

звіряється киянин М. Д. у надісланому до редакції вірші «Душ».

Тільки на третій сторінці він повертається до дійсності:

Прокинувся я та й так гадаю,
Що сон мій, то ще не буття,
Я не власкор, звання цього не маю,
І зміст його не піде у життя.

Але хай пам'ятають пустодзвони,
Що крик завжди розбуджує власкора,
А для тих, хто спить, йдучи у гони,
Подібний сон — для них ще не опора».

— Цілком правильно! Сон — це не опора і тим паче не підстава для того, щоб людина повірила, що й справді «писати добре вміє».

Не вірте снам.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Електромонтери с. Клишки Шосткинського району Сумської області десятою дорогою обминали вулицю Шевченка. Увечері обходили, щоб у темряві не скрутити собі в'язів. А вдень — щоб не попадатись на очі людям та не вислуховувати докорів за ту темряву. Але якось і при світлі каганців мешканці вулиці таки написали скаргу до редакції журналу «Перець».

З Шосткинського райвиконкому повідомили, що факти підтвердилися. За байдуже ставлення до своїх обов'язків монтерів Сурая І. Л. та Колотушу М. І. з роботи знято. Перебої в електроосвітленні ліквідовані.

СУЧАСНА ДЕЗДЕМОНА
(Жарт)

В суд Дедемона принесла заяву
І завела на чоловіка справу...
Закаявся Отелло ревнувати,
Тепер життя йому — не рай:
Дружина упекла його за грати.
Мораль: ревнуй, та міру знай!

Віталій НЕМЧЕНКО.

ДРУЖИНА БУХГАЛТЕРА

Я читала твір фантаста,
А тепер не буду. Баста!
Краще твій читати звіт;
Є фантазії політ!

Микола КЛЬОЦ.

с. Самчики
Старокостянтинівського району
Хмельницької області.

ПРИКЛАД СКРОМНОСТІ

Старий Стілець з погордою скрипів:
«Професор на мені п'ятнадцять літ сидів!»
Та Двері рипнули: «Чого роззадавався?
За нашу ручку кожний день він брався».
І тільки Книга скромно промовчала,
Хоч мудрості професора навчала.

Володимир РИБАЧЕНКО.

м. Вінниця.

НАЙВАЖЧИЙ ПЕРЕХІД

Як послухати — о боже! —
На словах усе він може.

І моря й гірські хребти —
Все він може перейти!

Лиш одне зробіть — несила:
Перейти від слів до діла.

«ЩЕДРА» ТІТКА

Хвалилась тітка: — Люби дітки,
Щедріш, ніж я, немає тітки!
Дала б вам яблук і грушок.
Та, жаль, зав'язаний мішок...

Евген БАНДУРЕНКО.

БЕЗХРЕБЕТНИЙ

Змовчить хулу, змовчить образу,
Ще й зробіть міну винувату,
У спір не встряне він ні разу:
Боїться втратити посаду.

В. ГАЛЮК.

м. Харків.

ЗАСТЕРЕЖНІ ЗНАКИ

От для безпеки руху всякі
Є попереджувальні знаки...
Ото якби були ми в змозі:
Зробити так, як на дорозі:
Поставить застережний знак
І написати хоч би так:
«Об'їзд! Попереду — хамло!»
Інфарктів майже б не було.

Ярослав КОРОЛЕВИЧ.

ВСЕ-ТАКИ ТОВАР

Поки сватався Назар,
Гарбузів зібрав з півтонни.
І, в колгоспі взявши коні,
Вивіз їх в неділю на базар:
Як не як, а все-таки товар.

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

м. Костянтинівка
Донецької області.

ВІДНОСНІСТЬ ЧАСУ

— Як непомітно час майнув! —
Сусіду скаржиться Павло,
— Здається, в бані вчора був,
А вже три місяці пройшло.

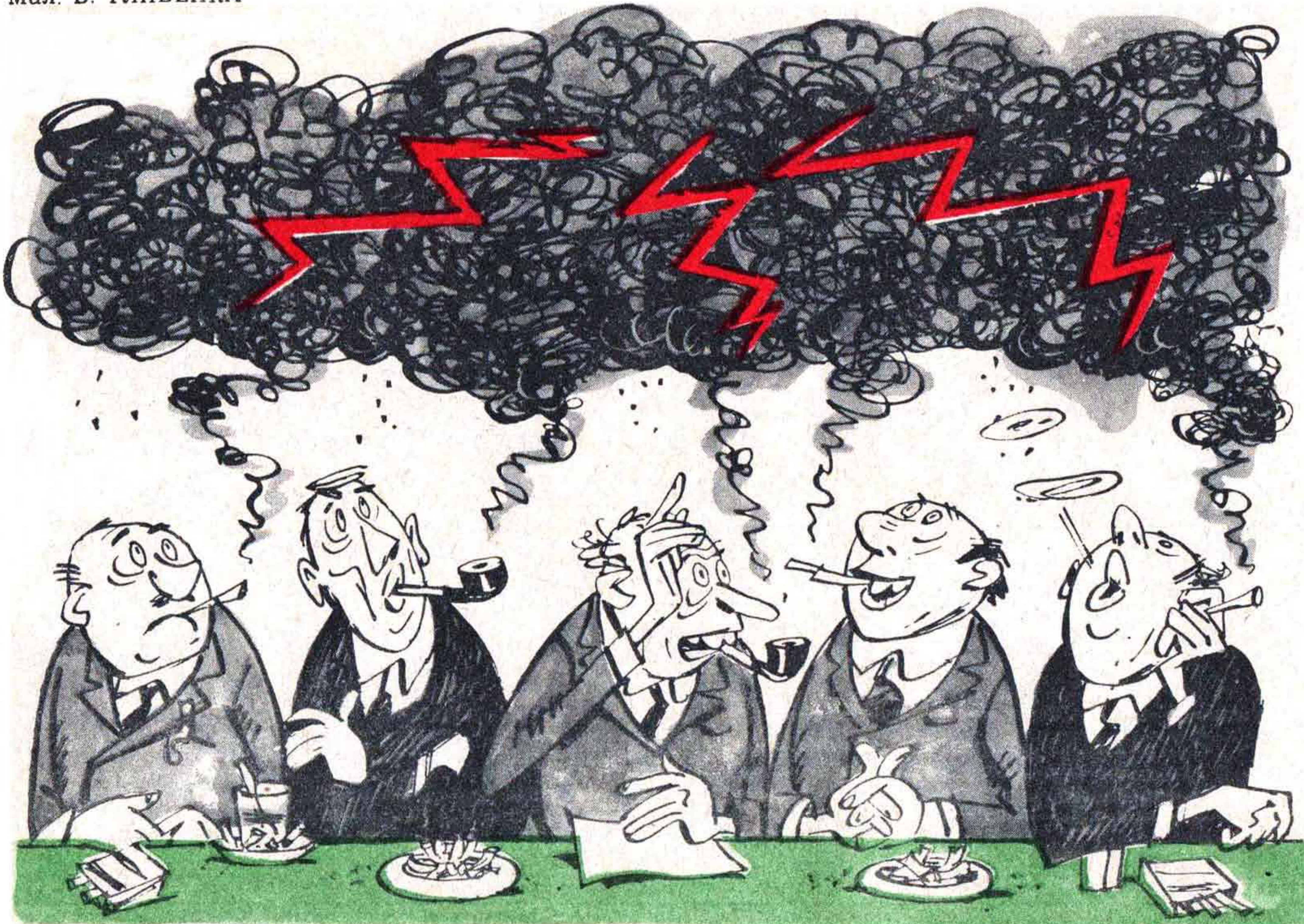
В. ЗАПОРОЖЧЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

ДОЗАСІДАЛИСЯ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Кінчай курити, хлопці! Зараз дощ вперіщить!

ЩО Ж МОЖНА?..

Гуляйпільський завод лакофарбових виробів (Запорізька область) випустив олійну фарбу. На етикетці зліва написано, що вона для підлоги, а справа — що нею можна фарбувати все, крім підлоги.

(3 листа до редакції).

Що саме можна, що не можна,
Тут голова збагне не кожна.
З усього видно, в тому справа,
Коли рука писала права,
То й поняття вона не мала
Про те, що ліва написала.

К. ЮР.

Пишу тобі цей лист на випадок, якщо ти сам або ж хтось із твоїх друзів придбав напів'які стільці Малинської (Житомирська область) фабрики гнутих меблів. Так от, тобі і твоїм друзям я від щирого серця бажаю м'якої посадки. Бо сам я, м'яко кажучи, зазнав аварії.

Сівши на один із ютирбох, мною куплених, стільців і спершись на його спинку, я тієї ж хвилини опинився на підлозі разом із планками, що цю спинку перетинають. Те ж саме трапилося після випробування трьох інших стільців. Перекинувшись востаннє, я дістаю можливість ознайомитись і з етикетками, що красуються під сидінням кожного стільця. З них я довідався, що своєю продукцією керівники Малинської фабрики гнутих меблів позначили першим сортом.

Оце загнули!..
М. Жданов.

М. БУЙНЕВИЧ.

Рационалізатори і винахідники Кременчуцького тресту ідалень просять тебе розпропагувати їх витвір — ресторан «Дніпро». Це перший ресторан на Україні, де нема кухні. Гарячі страви тут готують методом заливання. У меню ресторану 14 видів спиртних напоїв і три види холодної закуски (новбаса, сало, огірок), яку дуже легко перетворити на гарячу. Сто грамів сала заливається півлітрою горілки або сто грамів ковбаси — пляшкою коньяку. В результаті виходять вже нові «гарячі» закуски: «заливне сало», «заливна ковбаса».

Адміністрація тресту підрахувала, що чим більше випивки, а менше закуски, тим клієнтові тепліше. От як гаряче трудяться аматори від кулінарії!

М. Кременчук.

Е. ЯРУШОК.

Що б ти робив, якби тобі хтось щомісяця накладною платнею надсилав слона?

Нам, правда, слона ще не надсилав ніхто. Зате Київський магазин передплатних видань, що по бульвару Шевченка, 10, зачидає нас томами «Ветеринарної енциклопедії». А радгосп наш плодородсадницький. До ветеринарії має таке ж відношення, як директор магазину Г. О. Меленченко до виноградарства.

Як бачиш, спитав я тебе, Перче, про слона не просто так. А що як завтра комусь заманеться його таки надіслати на адресу радгоспу?

А ти вже, Перче, спитай директора магазину, як він буде реагувати, коли ми почнемо йому регулярно надсилати розсаду?

І. ФУРМАНОВ.

С. В. Білозерка
К. Дніпровського району
Запорізької області.

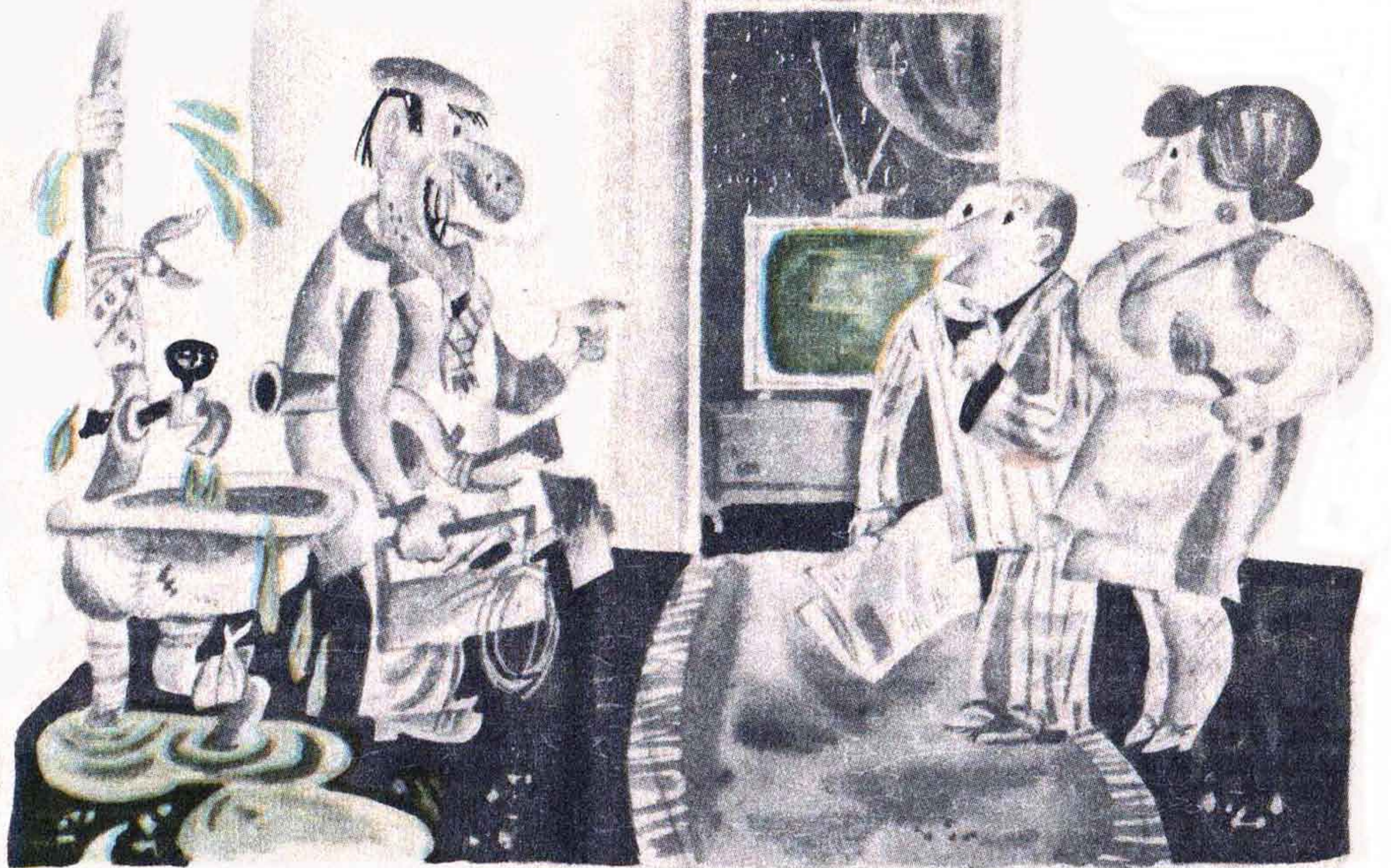

В Івано-Франківську пошта, телеграф і телефон розміщені в одному багатоповерховому будинку. Незважаючи на те, що нас два роки тому поділили на два спеціалізовані підприємства (поштамт і телеграфно-телефонну станцію), працюємо й живемо ми однією дружною сім'єю: користуємося не тільки спільним приміщенням, а й спільною ідалнею, спільним червоним кутком, спільним медпунктом.

Втім, медпунктом ми уже не користуємось. Його Івано-Франківський облздороввідділ вирішив ліквідувати, бо розміщений він на території телеграфно-телефонної станції, яка у своєму штаті налічує менше 500 працівників. Те, що медпункт обслуговує ще й кількасот працівників поштамту, ніхто до уваги брати не хоче, бо це, мовляв, люди не з тієї парадії, яка значиться на папері. Очевидячки, тими паперами працівники облздороввідділу так собі світ затулили, що вже й людей не бачать.

ПРАЦІВНИКИ ПОШТАМТУ
(29 підписів).

Івано-Франківськ.

— Якщо добре заплатите, то я за одним рипом і телевизор відремонтую...

Дали перцю!

На дверях буфету дніпровського пароплава «А. Толстой» у минулу навігацію висів заманливий заклик: «Хотите быть сильней, чем бык, покупайте наш шашлык». Але цей заклик насправді мав тільки агітаційний характер. Він заманював пасажирів до буфету, де їм, замість чудодійного шашлика, пропонували саму горілку та ще цукерки. Про це розповідалося у листі М. Чмельова («Перець» № 21 за 1969 рік).

Заступник начальника Головного управління річкового флоту при Раді Міністрів УРСР т. Маліков повідомив, що за порушення правил торгівлі директор ресторану пароплава «А. Толстой» Проценко З. В. з системи постачання річкового флоту увільнена.

Ані зручно сісти, ні по-людському попоїсти не було можливості у Гощі Ровенської області. А директорів комбінату громадського харчування райспоживспілки т. Анищенку від того навіть за вухом не свербіло.

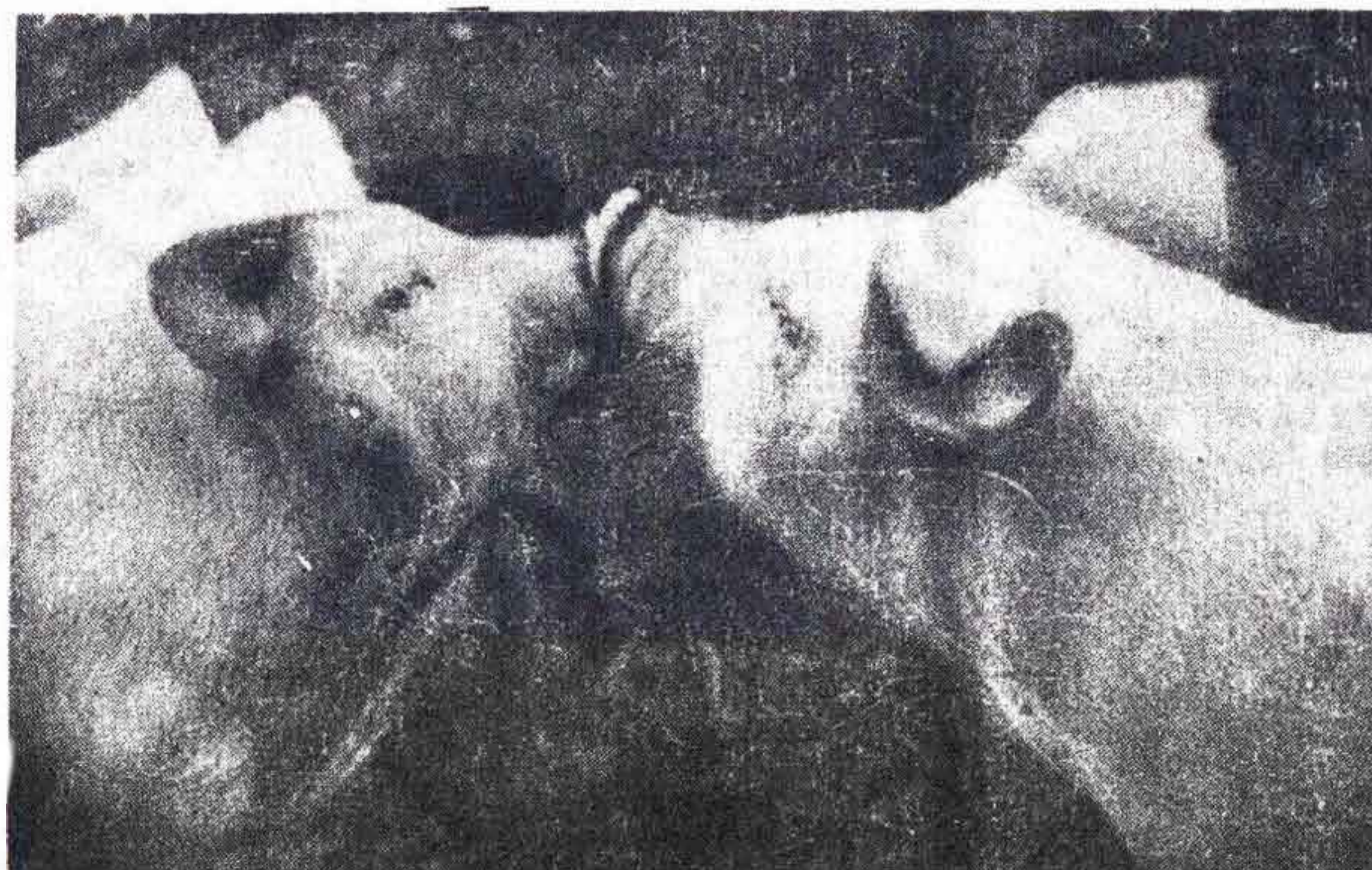
Не думав він ні про відкриття нових закладів громадського харчування, ні про сумлінне обслуговування у вже існуючих. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Заступник голови правління облспоживспілки т. Зимін повідомив, що за незадовільну організацію громадського харчування т. Анищенка з роботи знято.

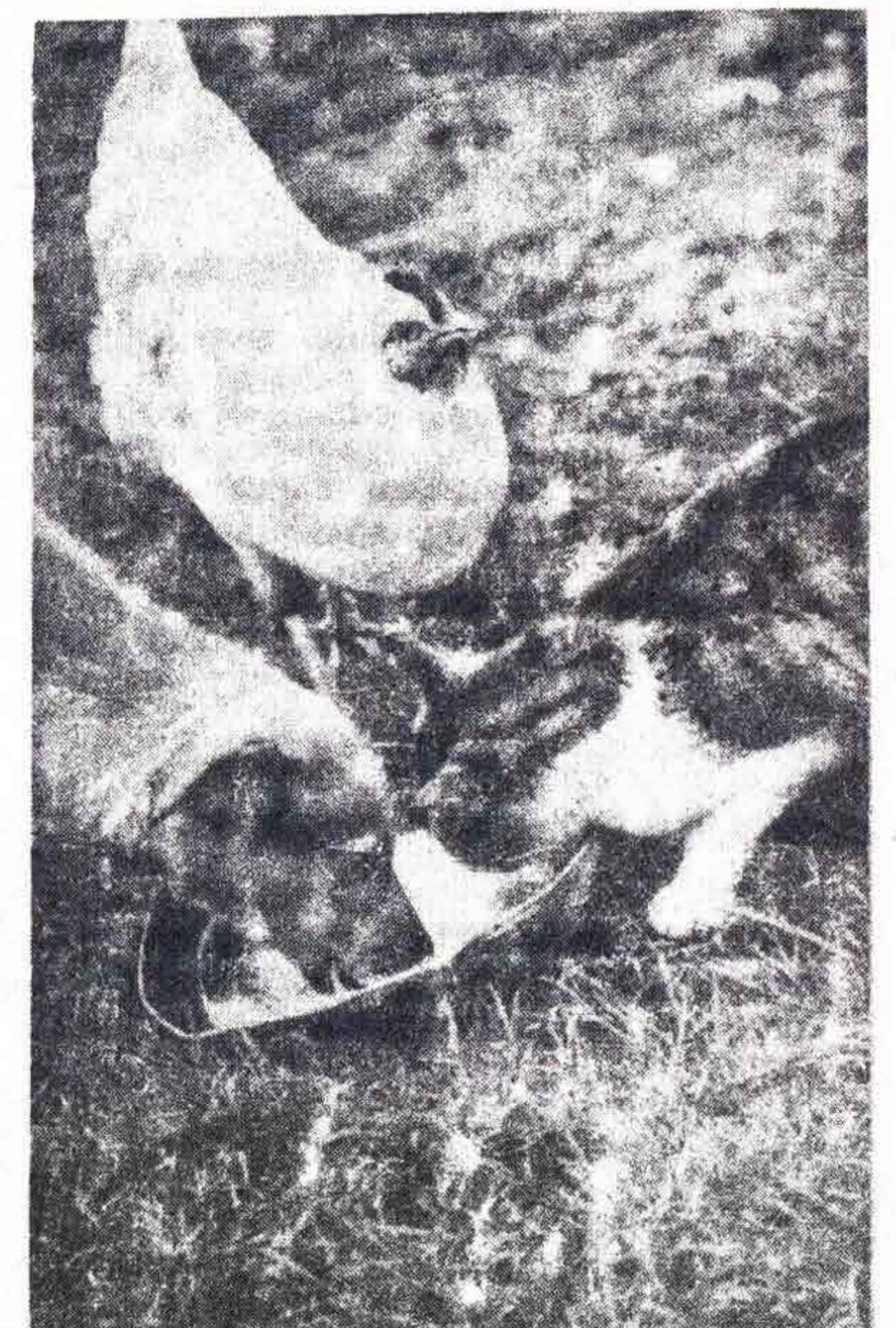
Бжито заходів до поліпшення роботи ресторану, ідалень, буфетів.

ВЕСЕЛИЙ ОБ'ЄКТИВ

Фото нашого читача М. КАРАБУТИ з м. Голої Пристані на Херсонщині.

Любов...

...і дружба.

Його сліди.